SIRADIŞI

Irmak Lisesi Kültür ve Sanat Kulubü Yayınıdır - **Sayı :1**

ALMAN DIŞAVURUMCU SİNEMASI - DURAKTA ÜÇ KİŞİ - KANLI PAZAR - BARIŞ MANÇO
İYİ BİR ÇOCUK - SIMSICAK BUZ - BENİM KAHRAMAN BABAM - HAYAT, EDEBİYAT VE TEKNOLOJİ
ARKADAŞIM BADEM AĞACI - KUYTUDAKİ CENNET - MATEMATİK VE İNSAN - HEYBELİADA
BİLGİ, İYİLİK VE KARARLILIK ÜÇGENİ - NEŞET ERTAŞ - BOŞ'LUĞA TAHAMMÜL - MASKE
BAŞKALDIRININ MANİFESTOSU - MODERN İNSANIN BÖLÜNMÜŞLÜĞÜ - KARİKATÜR
ANİMAL FARM - THE FASCINATING WORLD OF CYRISTAL - THE EFFECT OF ENTERNAL HORMONE

SIRADIŞI

" Bizler **SIRADIŞI** ile yola çıkarken,

bu hayalin bir tutkuya dönüşeceğini biliyorduk. "

SIRADIŞI

Ocak 2013 Sayı :1

İmtiyaz Sahibi
Irmak Okulları Adına
Meral Bilgin
Kurumlar Müdürü

Sorumlu Müdür
Zeynep Kılıç
Lise Müdürü

Editör
Zuhal Kılıçaslan
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Dergi Tasarım
Emel Kandemir

Yazı Kurulu - Editör Yardımcıları
Burak Savaş
Zeynep Su Demirbala

Yazı Kurulu - Üyeler
Derin Köseoğlu
Arda Kesler
Bilge Kılıçuzar
Hadi Can İlhan
Dora Ergül
Ecem Kirkizoğlu

Ön Kapak Resmi
Levent Ersoy
Barış Şenkal

---

içindekiler

ALMAN DIŞAVURUMCU SİNEMASI - Arda KESLER 9/B 8

DURAKTA ÜÇ KİŞİ - Canset GENÇKAL / Hazırlık 12

KANLI PAZAR - Derin KÖSEOĞLU 9/A 14

BARIŞ MANÇO - Burak SAVAŞ 9/B 18

İYİ BİR ÇOCUK - Canset GENÇKAL / Hazırlık 22

SIMSICAK BUZ - İlayda ARAS 10/B 24

BENİM KAHRAMAN BABAM - Beril BERKEM 9/B 26

HAYAT, EDEBİYAT VE TEKNOLOJİ - Ayçim LİKOS / 8. Dönem mezunu 28

ARKADAŞIM BADEM AĞACI - 9. sınıf öğrencileri 32

KUYTUDAKİ CENNET - Mina YANIK 11/B 36

MATEMATİK VE İNSAN - Celin SİVRİKAYA 12/A 40

HEYBELİADA - Beril BERKEM 9/B 42

BİLGİ, İYİLİK VE KARARLILIK ÜÇGENİ - Öykü CAUNT 11/A 43

NEŞET ERTAŞ - Bora KENT / 8. Dönem mezunu 44

"BOŞ"LUĞA TAHAMMÜL - Ahmet ÇETİN / Uzman Psikolojik Danışman 46

BİR BAŞKALDIRININ MANİFESTOSU - Büge EREL 9/B 48

MASKE - Mina YANIK 11/B 50

MODERN İNSANIN BÖLÜNMÜŞLÜĞÜ - Hazırlık sınıfı öğrencileri 52

KARİKATÜR - Burak SAVAŞ 9/B 54

THE FASCİNATİNG WORLD OF CYRİSTALS - İdil İlayda KANER 11/A 58

ANIMAL FARM - Zeynep KARABIYIK 10/A 60

THE EFFECT OF ENTERNAL HORMONE - Öykü CAUNT 11/A 61

Sevgili Gençler,

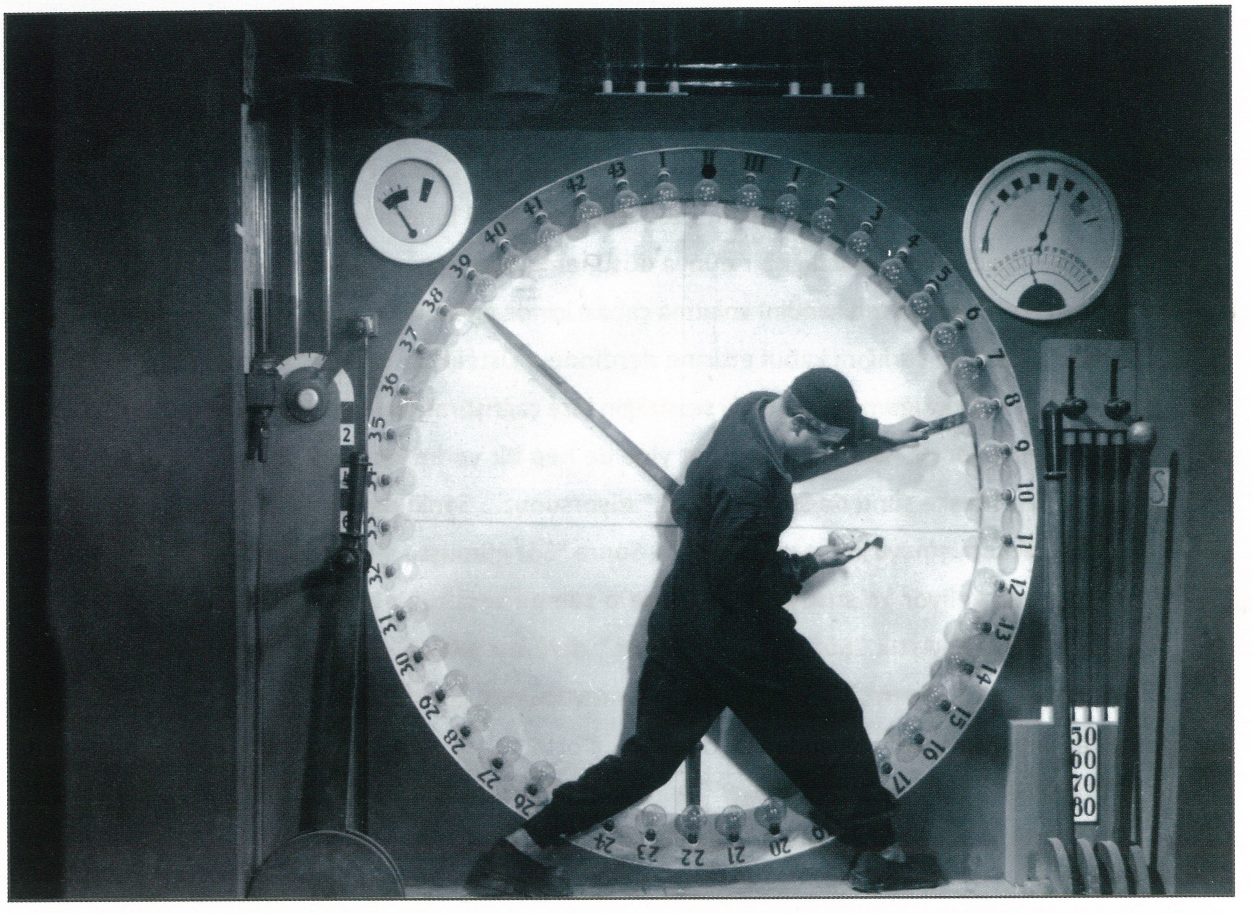
Yazmanın sayısız tarifi yapılabilir. Kimileri bunun bir kaçış olduğunu, kimileri bir yolculuk olduğunu, kimileri ise bir varoluş olduğunu düşünür. Carlos Fuantes ise "Yazmak sessizliğe karşı mücadele etmektir." der. Bu tanım beni biraz düşündürür. Öyle değil mi? Sesin ve sözün olmadığı bir dünya düşünemiyoruz. İnsanoğlu dünyaya gözlerini açtığı ilk andan itibaren kendini anlatma çabası içinde anlamlı ya da anlamsız birtakım sesler çıkararak varlığını kabul ettirme derdinde... Üstelik bu dert hiç bitmiyor. Belki susmaktan korktuğumuz için, belki sessizliğin bize çağrıştıracaklarına hazır olmadığımız için konuşuyor da konuşuyoruz fakat yine de hep bir yarım kalmışlık hissiyle bitiyor cümleler. "Keşke şunu da söyleseydim!" diyorsunuz... Sanki daha iyi anlaşılmak için daha çok konuşmaya ihtiyacınız var gibi. Sonra "Söz gümüşse sükut altındır." diyorlar, bu kıvama geliyor ve susuyorsunuz. İşte o zaman sessizliğin sesi yazı olup çıkıyor kaleminizden. Artık "Söz uçar, yazı kalır." diye mi yazıyorsunuz, "Yazmasaydım çıldıracaktım." diye mi, bilmiyorsunuz fakat yazıyorsunuz, çünkü biliyorsunuz ki "yazmak mücadele etmektir."

Thomas Berger "Yazarlar niye yazar?" sorusuna "O yazı yazılmadığı için." der. Gerçekten de herkes kendi eşsiz hikayesini anlatmaya koyulur yazarken. Kelimeler zihne tutulan bir mercek gibi apaçık eder sizi. Belki de bu yalınlığa, bu gerçekliğe, bu hayale aşık olur yazarlar. O yüzden de bir tutkuya dönüşür yazmak.

Bizler de "SIRADIŞI" ile yola çıkarken bu hayalin bir tutkuya dönüşeceğini biliyorduk. Başlarken, sizlere lisemizde henüz bir kültür ve edebiyat dergisinin olmadığından bahsetmiş, okumayı ve yazmayı bir hayat biçimi olarak benimsemiş bu işe gönülden inanacak gençleri kulübümüze beklediğimi söylemiştim. İlk toplantımızda sizlerle karşılaşmak çok güzeldi. Bir dönem boyunca düşündük, tartıştık, okuduk ve yazmanın büyüsüne birlikte kapıldık. Bugün ulaştığınız noktayı görmek benim için gurur vericidir. Sanat ve kültür kulübünün çalışmalarının bir dergi ile taçlanması hususunda bizi teşvik eden ve cesaretlendiren Sayın Meral Bilgin'e, tüm paylaşımlarımızda yanımızda olan, kapılarını ve gönüllerini daima açık tutan Sayın Zeynep Kılıç ve Sayın Elif Bayraktaroğlu'na, dergimizin tasarımı konusunda desteklerini esirgemeyen Sayın Emel Kandemir'e, yazı gönderen tüm öğretmen arkadaşlarıma, ilk sayımızda heyecanımızı paylaşan okurlarımıza ve bu işe inanan siz gençlere yürekten teşekkürlerimi sunuyorum. Sanatın ışığı yolunuzu daima aydınlatsın.

Zuhal KILIÇASLAN

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

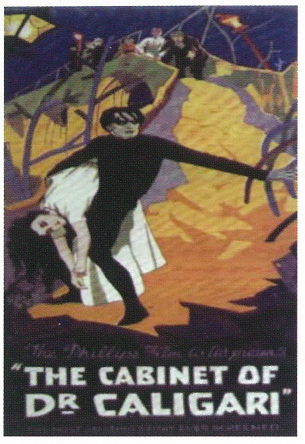
ALMAN DIŞAVURUMCU SİNEMASI

Arda KESLER 9/B

Bu filmlerde klasik müzik dışında seslendirme yoktur.

"Dr. Caligari'nin Odası"
"Nosferatu, Bir Dehşet Senfonisi"
"Metropolis"
"Prag'lı Öğrenci"
"Golem"
"Son Adam"
"Pandoranın Kutusu"
"Mumyalar Pavyonu"

adlı filmler Alman Dışavurumcu Sineması'nın klasikleşmiş örneklerindendir.

"Dr. Caligari'nin Odası"

Bu filmde binalar ve camlar yamuk, tüm gölgeler abartılı ve hepsi de dekorların üzerine çizilmiştir.

Francis ve Alan adındaki iki adam, Dr. Caligari'nin gösterisine gider. Dr. Caligari gösteride yıllardır uyurgezer Ceasar'ı uykusundan uyandırarak onun geleceği gördüğünü söyler. Bunun üzerine, kendi geleceğini öğrenmek ister. Ceasar ise Alan'ın şafağa kadar öleceği kehanetinde bulunur.

Alan o gece bilinmeyen bir kişi tarafından öldürülür. Bir sonraki gece Ceasar, Francis'in âşık olduğu Jane adındaki kızı kaçırır. Francis, Dr. Caligari'nin Ceasar'ı kullanarak insanları öldüren çılgın bir doktor olduğunu keşfeder. Francis, Dr. Caligari'yi bir hastaneye kadar takip eder ve onu hastanenin doktorlarına yakalatır.

Ancak, filmin sonunda tüm bu olup bitenlerin o hastanede yatan Francis'in hayal ürünü olduğu ortaya çıkar. Ceasar ve Jane de aynı hastanede tedavi gören iki akıl hastasıdır.

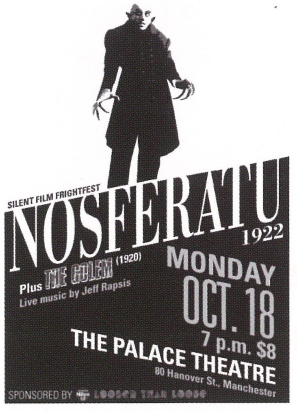
Film, Birinci Dünya Savaşı sonrası Almanya'da baş gösteren ekonomik ve toplumsal bunalımların neticesinde oluşan 'Ruhsal Çöküntü'yü etkili biçimde gözler önüne seriyor. Duygular, oyunculara abartılı jest ve mimiklerle yansıtılıyor.

Bu filmde ezilen insanların psikolojisine hakim olan kaos ve paranoyayı vurgulayan dekorlar kullanılıyor: yamuk binalar ve camlar, abartılı gölgeler.

"Nosferatu, Bir Dehşet Senfonisi"

Filmin neredeyse hiçbir bölümü bir sette çekilmemiştir. Bunalım hissi, oyunculuklar ve müziklerle verilmeye çalışılmıştır.

Bunun tam tersine "Nosferatu, Bir Dehşet Senfonisi" adlı filmde, filmin neredeyse hiçbir bölümü bir sette çekilmemiştir. Bunalım hissi oyunculuklar ve müziklerle verilmeye çalışılmıştır. Filmde Thomas Hutter adında, Wisburg adlı hayali bir kasabada yaşayan emlakçı, Transilvanya'da bir dağın eteklerindeki bir şatoda yaşayan Kont Orlok adındaki adamdan bir mektup alır. Kont Orlok, Wisburg'dan bir malikhane almak istemektedir. Hutter Kont Orlok'la görüşme yapmak için Transilvanya'ya ve orada geceyi geçirmek için bir hana gider. Handakiler Hutter'ın Kont Orlok'un şatosuna gitmek istediğini duyunca çok şaşırırlar. Hutter, gece odasında vampir el kitabı adında bir kitap bulur. İçinde vampirlerle ilgili birçok korkunç hikâye yazmaktadır.Hutter kiraladığı at arabasıyla yola çıkar, ama bir yerden sonra arabacı onu bırakır ve Kont Orlok'un özel arabacısı onu alıp şatoya götürür. Akşam yemeğinde Hutter yanlışlıkla elini kestiğinde Kont Orlok Hutter'ın yarasından akan kanı görüp emmeye başlar.

Gece Hutter masada uyuyakalır. Sabah kalktığında boynunda iki diş izi görür. Çok korkar ve Kont Orlok'un odasına gider. Kont Orlok'un eski bir tabutta uyuduğunu gören Hutter, şatodan kaçmaya çalışır. Camdan inmeye çalışırken aşağı düşer. Gözlerini bir hastanede açar, o sırada Kont Orlok Hutter'ın karısı Ellen'a âşık olur ve bir gemi kaçırıp bir tabut dolusu veba hastalığı taşıyan fare ile birlikte Wisburg'a gelir. Ellen'ın evine girer ama tam o sırada güneş doğar ve yanarak yok olur.

Filmde "vampir" kelimesi yerine "Nosferatu" "Kont Dracula" yerine Kont Orlok ismi kullanılmıştır, çünkü filmi çeken stüdyonun Bram Stoker'in yazdığı "Dracula" adlı kitabın lisansını alacak parası yoktur. Kelimeleri değiştirmiş olsalar da filmin senaryosu "Dracula" ya çok benzediği için Bram Stoker'in karısı filme dava açar ve kazanır. Filmin tüm kopyalarının yakılması kararı alınır ve uygulanır. Bu olay filmin galasından sonra gerçekleştiği için çoktan başkalarının eline filmin bazı kopyaları geçmiştir. Bu sebeple film hiçbir zaman tamamen yok edilememiş ve günümüze kadar kalabilmiştir. Film Alman Dışavurumcu Sineması'nın en iyi örneklerinden biridir. Ayrıca, konusu bakımından "Dr. Caligari'nin Odası"na göre çok daha anlaşılır bir filmdir. Yine de konunun iyi anlaşılabilmesi için filmin çok dikkatli bir şekilde izlenmesi gerekir.

"Metropolis"

"Metropolis" de Alman Dışavurumcu Sineması'nın başka bir filmidir ve tüm zamanların en iyi bilimkurgu yapıtlarından biridir.

Film çekildiği tarihten yüz yıl sonrasında geçmektedir: yani 2026'da. Bu gelecek tasarımında insanlar ikiye ayrılmıştır. Bir sınıf yeraltında makineler ile birlikte yaşamaktadır. Diğer sınıf ise yukarıda konforlu bir yaşam süren yönetici sınıfıdır.

Dönemine göre mükemmel sayılabilecek bir şehir tasarımı vardır filmde ve kendisinden sonra gelen bütün bilim kurgu filmlerini etkilemiştir. Günümüzde ise bu filmlerden birini izleyen kişi için dışavurumcu oyunculuklar, dekorlar ve çekimler korkutucu olmaktan çok komik görünecektir.

ALMAN DIŞAVURUMCU SİNEMASI'NIN ÖNEMLİ ÖRNEKLERİ

Dr. Caligari'nin Odası
(*Das Cabinet Des Dr Caligari* - 1920)
Yönetmen: **Robert Wiene**

Nosferatu, Bir Dehşet Senfonisi
(*Nosferatu, eine Symphonie des Grauens* - 1922)
Yönetmen: **F. W. Murnau**

Metropolis (Metropolis - 1927)
Yönetmen: **Fritz Lang**

Prag'lı Öğrenci (*Der Student Von Prag* - 1913)
Yönetmen: **Stellan Rye ve Paul Wegener**

Golem (*Der Golem* - 1920)
Yönetmen: **Carl Boese ve Paul Wegener**

Son Adam (*Der Letze Mann* - 1924)
Yönetmen: **F.W. Murnau**

Pandora'nın Kutusu
(*Die Büchse der Pandora* - 1929)
Yönetmen: **Georg Wilhelm Pabst**

Mumyalar Pavyonu
(*Das Wachsfigurenkabinett* - 1924)
Yönetmens: **Leo Brinsky and Paul Leni**

Sabahtan Geceyarısına
(*Von Morgens bis Mitternacht* 1920)
Yönetmen: **Karl Heinz Martin**

FOTOĞRAF

Durakta üç kişi

Adam kadın ve çocuk

Adamın elleri ceplerinde

Kadın çocuğun elini tutmuş

Adam hüzünlü

Hüzünlü şarkılar gibi hüzünlü

Kadın güzel

Güzel anılar gibi güzel

Çocuk

Güzel anılar gibi hüzünlü

Hüzünlü şarkılar gibi güzel

Cemal SÜREYA

AMA SENİN
Daha neyim olayım istedim,
Dönüşümüm senin!
Cemal Süreya

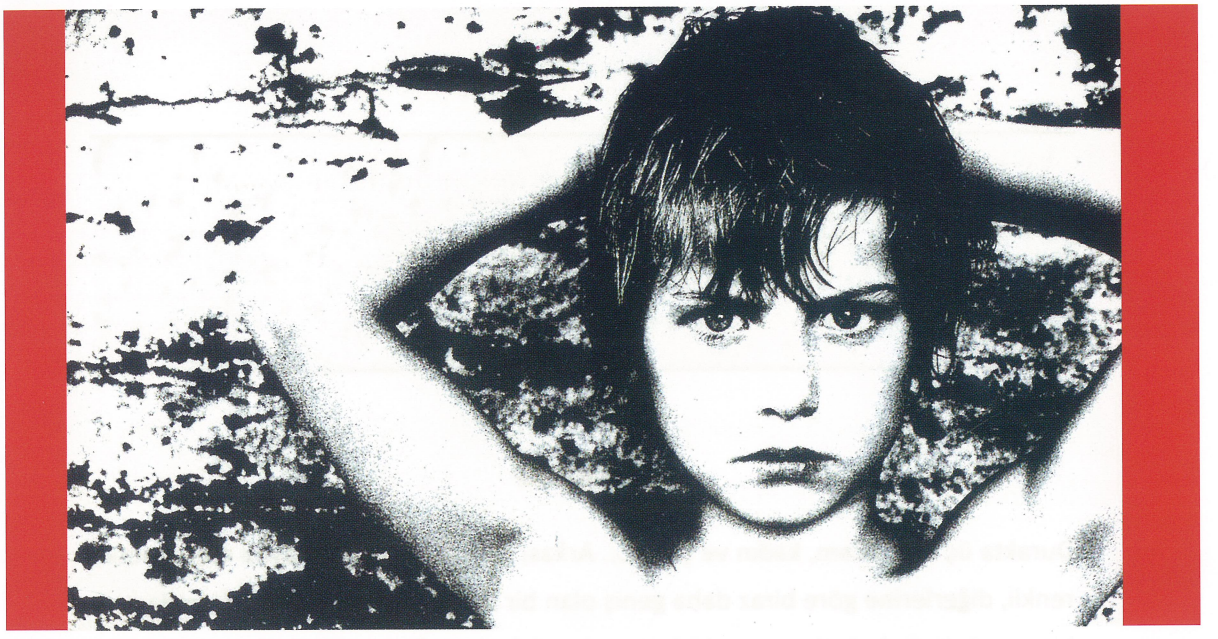
FOTOĞRAF

Durakta üç kişi: adam, kadın ve çocuk... Arkası cam diğer iki yanı ayna olan, metal renkli, diğerlerine göre biraz daha geniş olan bir durağın içindeler. Arkalarında sarı bir ev, önlerinde hızla geçen birkaç araba. Adamın elleri ceplerinde, suratı asık, omuzları taşıdığı yükü kaldırmaz biçimde düşük. Adam hüzünlü. Yıllardır sevgisini, her şeyini paylaştığı kadını yitirdiği için hüzünlü. İçindeki duygular hızla akan bir nehir gibi akıyor yüreğine. Vurduğu yeri yıkıyor, boğuyor. Adam duygularıyla boğuluyor.

Durakta üç kişi: kadın, adam ve çocuk. Durağın orada taşların arasından sıyrılmış birkaç çiçek: beyaz, sarı, yeşil. Kadın bir eliyle çantasını diğer eliyle de kızını tutuyor. O kadar sıkı tutuyor ki sanki hayata tutunuyor. Kadın güzel. Yılların, bunca kavgaların onu yıpratamadığı kadar güzel. Hüznünü belli ettirmeyecek kadar güzel. Adamı bırakacağına emin olduğu kadar güzel.

Durakta üç kişi: çocuk, adam, kadın. Havada yağmurdan yadigâr hafif bir nem var. Çocuk sakin. Her şeyin farkında ama sakin. Yavaşça babasının tek elini cebinden çıkarıp tutuyor her zaman yaptığı gibi. O ailesini ayıran otobüsü bekliyor. Çocuk hüzünlü, çocuk güzel. Daha da sıkıyor anne ve babasının ellerini sanki onları tekrar birleştirmek istercesine. O arada araba geliyor. Annesi çocuğu babasından yavaşça ayırıyor. Adam hüzünlü, kadın hala güzel. Çocuk da babası kadar hüzünlü, annesi kadar güzel.

Canset GENÇKAL / Hazırlık

KANLI PAZAR ve U2'NUN ÖLÜMSÜZ ESERİ ÜZERİNE

Bir daha bu şarkıyı söylememeliyiz, aslında hiç söylememeliydik...

Derin KÖSEOĞLU 9/A

Tarih, 30 Ocak 1972, bir pazar günü. Yer, Kuzey İrlanda'da Londonderry kenti.

Katolik göstericiler yürüyüş yapıyor, Londra'yı insan hakları konusunda protesto etmek için gösteri halindeler.

Ağır, kurşuni bir hava.

İngiliz ordusunun en seçkin paraşütçü birlikleri ellerinde otomatik silahlar köşe başlarını tutmuş durumdalar.

Tansiyon gitgide tırmanıyor.

Birdenbire ateş açılıyor askerden, genç insanlar birbiri ardından kanlar içinde yere seriliyor. 14 gösterici ölüyor.

Kanlı pazar!

İrlanda tarihinin en acı günlerinden biri. Bono'nun sesi insanın yüreğini dağlıyor.

Bogside Katliamı olarak da bilinen Kanlı Pazar, Kuzey İrlanda'nın Derry kentinde 26 silahsız sivil protestocunun İngiliz ordusu tarafından vurulduğu vakadır. Olay sırasında hemen ölen 13 kişiden 7'sinin çocuk olduğunu, 5'inin sırtından vurulduğu, iki kişinin de ordunun arabaları yüzünden yaralandığını göz önünde bulundurursak, tam anlamıyla bir katliam canlanıyor gözümüzde. Üstelik protestodan yara alanların çoğu, dört buçuk ay içinde hayatını kaybetmiş... NICRA yürüyüşünde, PARA (the First Battalion of the Parachute Regiment) askerlerinin, İrlanda vatandaşlarına bu denli zarar vermesi ve İngiliz ordusunu İrlanda kara kuvvetleri komutanı ile generalinin çağırması hangi etik değerler içindedir? Yaşam ve ölüm arasındaki ince çizginin, haksızlıklar sonucu kopması, gerçekten insanlığın sınırlarını aşıyor; İrlanda Cumhuriyetçi Ordusu'nun yaptığı tutuklamalara karşı masum bir tepki gösteren halkın, İngiliz ordusu tarafından bu denli hırpalanması... Çok acımasızca geliyor.

Herkes böyle düşünmüş olmalı ki İrlandalılar evlerin dış cephelerine ölenlerin resimlerini çizmiş. Olay hakkında sayısız şarkı yazılmış. Yazılan şarkılardan muhtemelen en ses getirenide İrlandalı U2 grubunun "War" adlı albümün 3. parçası Sunday Bloody Sunday'dir.

Şarkı U2'nun solisti ve yazarı olan Bono (Paul David Hewson) tarafından yazılmıştır. U2 grubu, kariyerleri boyunca Uluslararası AF örgütü, ONE ve DATA (Debt, AIDS, Trade in Africa) kampanyaları gibi birçok insan hakları ve adalet kampanyasına destek vermiştir.

Dinleyicileri hemen etkisi altına alan bu başarılı şarkı, sadece İngiliz ordusuna değil aynı zamanda İrlanda Cumhuriyetçi Ordusu'na da karşı gelmektedir.

Haksızlığa karşı çıkan duyarlı bir müzik topluluğunun, kendi ülkesinde yaşanan adaletsizliklere sessiz kalmasını beklenemezdi. Birçok masum canın alındığı o pazar sabahını anlatan, şiddete de karşı gelen bu anlamlı şarkı, kritiklere göre "en güzel politik şarkı" seçilmiş. Ayrıca Rolling Stone dergisinin hazırladığı "Bütün Zamanların En İyi 500 Şarkısı" listesinde 272. sırada yer alıyor.

Pazar, kanlı pazar
Gözyaşlarını sil gözlerinden
Gözyaşlarını sil
Pazar, kanlı pazar
Gözlerindeki kanları sil

How long, how long must we sing this song ?
How long ?

Bono'nun şarkısında bazı detaylara dikkat etmek gerekiyor, çünkü sözlerinde mesajlar gizli. Şarkıya "I can't believe the news today," diye başlıyor. Bu sözlerle demokratik ortamda sesini duyuran masum kitlelere yapılan haksızlığı dile getirmiş. Bu olayın benzerleri günümüzde dünyanın birçok yerinde yaşanıyor. Bono'nun nakaratında "Sunday Bloody Sunday"sözlerini kullanmasındaki amaç, dinleyicilere o günkü şiddeti anlatmak. Hoş, şarkı 1983'ten bu yana bilinen bir parça olmasına rağmen, dünyadaki terör, organize suçlar, cinayetler... Hiçbirinin sonu gelmedi. Sanırım minik bir şarkı, insanlardaki 'insanlığı' yüzeye çıkartacak kadar güçlü olamıyor henüz. Yine de şiddet kavramını ön plana çıkartmak için her şeyi yapmışlar; hatta grubun bateristi Larry Mullen Jr. şarkıda askeri ritimler kullanarak, silahların, tankların ve askerlerin olduğu o anı yansıtmaya çalışmış.

Dinleyiciye ilk "How long, how long must we sing this song?" sorusunu sorduğunda cevabı da birlikte geliyor; bir daha bu şarkıyı söylememeliyiz, aslında hiç söylememeliydik. Fakat ikinci kez sorduğunda bu kez cevabından çok emin olamıyoruz. Tekrar "How long?" sorusunu sormadan önce Bono "Broken bottles under children's feet/bodies strewn across the dead end street" kullanarak dinleyicide rahatsız edici bir etki bırakıyor. Bu etki, hayal etmesi çok kötü olduğu için değil, hayal etmeye gerek olmadığından oluşuyor. Çünkü bunlar gerçek. Üçüncü kez "How long?" diye sorduğunda artık dinleyici anlıyor; hala insanlar ölüyor. Şiddet, çatışmalar, hiçbiri bitmedi.

U2, şarkısında bir savaş metaforu da kullanıyor; "there's many lost but tell me who has won?" Kayıplar, kaybedenlere benzetiliyor; yani ölen masum insanlara. Aynı zamanda kayıplar şiddet döngüsü içinde hangi yolu takip edeceğini bilmeyenleri de sembolize ediyor.

Bono gibi Sunday Bloody Sunday'in ironisini sürdürmeyi seçmiş; şarkıyı her söylediğinde bize "bir daha bu şarkıyı söylememeliyiz, aslında hiç söylememeliydik" mesajını veriyor. Fakat söylemeyi asla bırakmıyor. Belki de bu şarkıyı bu kadar ölümsüz yapan şey ironinin ta kendisidir; söylemek ya da söylememek. Dinlemek ya da dinlememek. Seçim tamamen bize ait; tıpkı hayatımız gibi.

Bono'nun vermek istediği son ve en önemli mesaj "we eat and drink while tomorrow we die" sözleri içinde saklı; bir karmaşa ve sıkıştırma içinde. Aynı zamanda en başından beri en basit insan ironisi olan "bugün varız, yarın yokuz" psikolojisine değiniyor. Fakat çoğu insanın aklına biz yaşarken, şu an, başka bir yerde başka insanlar ölüyor düşüncesi de gelebiliyor. İnsanlar sırada ölecek kişinin komşusu mu, arkadaşı mı, yoksa ailesinden biri mi olacağını merak ediyor. Kendi kendilerine "onlar kim?" sorusunu sormadan duramıyorlar. Bazılarının aklına öldürülenler geliyor, asla bulunamayan katilleri ne yapıyor? Ya da bombalar...

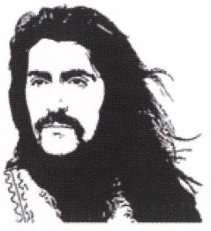
Dünyanın birçok yerinde, birçok problemin beraberinde getirdiği olaylar vardır. Olayların getirdiği düşünceler. Onlarla birlikte gelen akımlar. Akımların yarattığı korku, sevinç, üzüntü... İnsanlık var olduğundan beri bütün bunlar da var olmuştur. Onlar olmadan biz, biz olmadan da onlar olamaz... Farklı olaylara farklı bakış açılarıyla bakmak, Bono'nun yaptığı gibi bir şarkı yazıp halka bir çözüm olarak "bir takım" olmayı sunmak, ya da bir kitap, bir yazı yazmak... Bir şeyleri değiştirmeye çalışmak. Bütün bunlar kaçınılmazdır. Ancak neyi, ne zaman yapacağınız size kalmış.

Bono Sunday Bloody Sunday'in ironisini sürdürmeyi seçerek şarkıyı her söylediğinde bize "bir daha bu şarkıyı söylememeliyiz, aslında hiç söylememeliydik" mesajını veriyor. Belki de bu şarkıyı bu kadar ölümsüz yapan şey, ironinin ta kendisidir; söylemek ya da söylememek. Dinlemek ya da dinlememek. Seçim tamamen bize ait; tıpkı hayatımız gibi.

BARIŞ MANÇO

Burak SAVAŞ 9/B

UNUTMAK KOLAY DEMİŞTİN

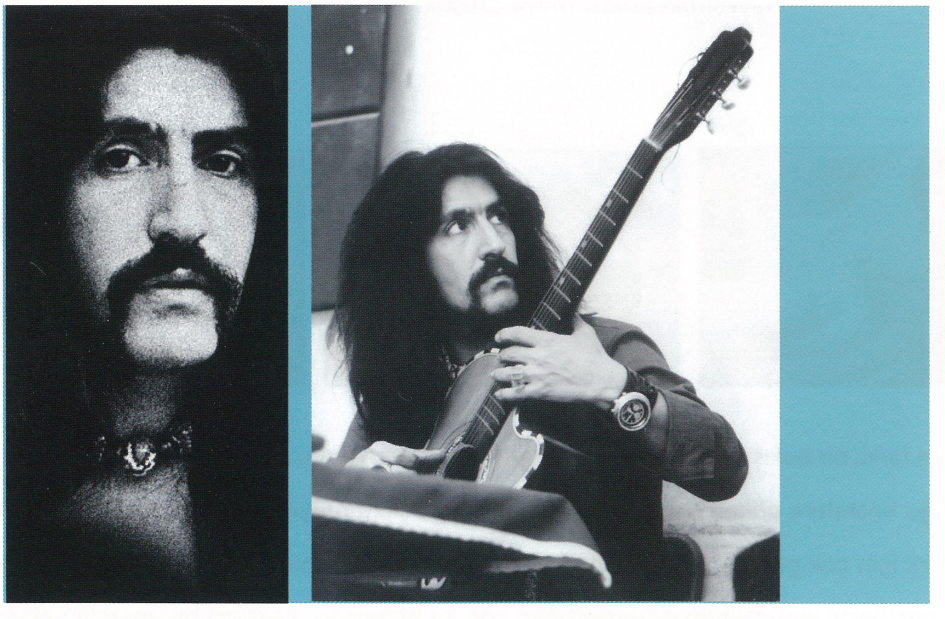

Anadolu'yla harmanlanıp Batı unsurları ile zenginleşmiş bir hediyeydi bizlere Barış Manço. Giyim tarzından şarkılarına kadar bu zenginliği taşıyan Barış Manço ya da yetmiş milyonun dediği gibi Barış Abi, şarkılarında hepimizi Anadolu'da bir yolculuğa çıkartırdı. Kimi zaman Erzurum'da "Çifte Minare''yi gezdirirken, kimi zaman Van'da tanrı misafiri olarak bir kâse çorba içirdi bizlere. Her geçen gün kaybettiğimiz Anadolu kültürünü bize duyumsatan, unutulmaya yüz tutan değerlerimizi hatırlatan Barış Çelebi, günümüzü ve bugünümüzü birleştirerek geleceği aydınlatabilen sayılı sanatçılardandı. Batı'yı doğru bir şekilde örnek alıp bir an olsun yolundan, Doğu terbiyesinden çıkmamıştı Barış Abi. Rauf Tamer, onun hakkında "Onu çağdaş motifler yüceltti. Dokusu Türk, kokusu Türk idi. Bunu milyonlarca çocuğa aşıladı.'' demişti.

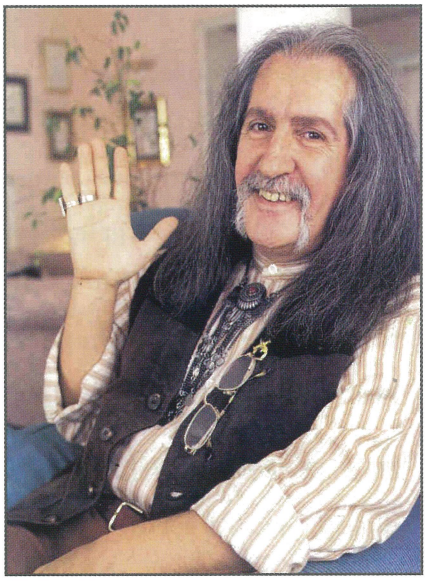
''Barış garibim bulamadı çözümü, oturdu etti onca sözü.''

Barış, ona verilebilecek en güzel isimdi ve bu ismi en güzel taşıyabilecek kişi de ta kendisiydi. Gözlerini yaşam dediğimiz bu koşuşturmaya ilk açtığı andan beri barış için yaşamıştı Barış Manço. Tüm hayatı boyunca bunu vurguladı, barışı aşılamak için elinden geleni yaptı. Çünkü tüm ümitlerin tükendiği anda bile insanların kalplerini bir nebze olsun aydınlatmaya, onları hayata sımsıkı tutundurmaya çalıştı. Bunu nasıl mı yaptı? Müziği ile. Kendisinin deyişiyle ''Barış garibim bulamadı çözümü, oturdu etti onca sözü.''

Onun söylediği şarkılarla büyüdü onca nesil, acı tatlı her gününde onun sözlerini dinledi milyonlar, onunla gülüp onunla ağladılar. Onu hiç tanımamış olanlar bile ona karşı sonsuz bir sevgiyle bağlandılar.

"Bizim iller sensiz, bizim iller sessiz, olamadık gülpembe..."

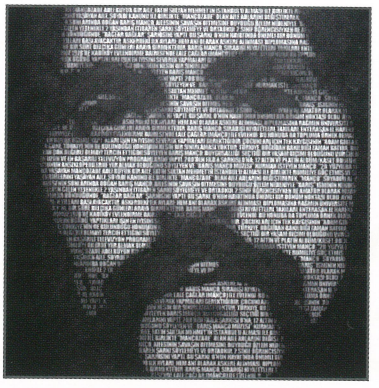
"Bizim iller sensiz, bizim iller sessiz, olamadık Gülpembe..." Barış Manço'nun babaannesi için yazdığı bu şarkı ona olan özlemimizi çok net anlatıyor. Söylediklerinden mi yoksa sesinden mi bilinmez fakat onu dinlemek müzik dinlemenin ötesindedir. Onu dinlemek müzik dinlemekten çok, bir yaşam tarzını anlamaktır. Onu dinlemek tüm o yaşanmışlıkları bir kerede hissetmektir. Tüm bunları dinleyiciye verebilen biri daha var mıydı ya da var mı acaba? Barış Manço bir yıldızdı, kaydı gitti; biz de içimizdeki boşluğu onun geride bıraktığı ışıltı sayesinde doldurmaya çalıştık.

Her konuya farklı bir bakış açısı ile yaklaşıp doğru yolu bulduktan sonra bunu ilgi çekici kelimelerin oluşturduğu bestelere döken Barış Abi, bu şekilde asla silinemeyecek izler bıraktı. O günümüzü değiştirmek için çok çalıştı, fakat asıl hedefi gelecekti. Barış, mutluluk, sevgi dolu bir gelecek için yeni nesillerin aydınlatılması gerektiğini çok iyi biliyordu. Eserleri bu amaçla şekillendi.

Bu ışık öylesine parlak ki ışıltısı bizden sonraki nesilleri de aydınlatacaktır.

Asla eskimeyecek, değerini kaybetmeyecek, unutulmayacak şey müzikti. Biz, yeni nesiller de kaynağı onun şarkıları olan bir ışık ile aydınlandık. Bu ışık, öylesine parlak ki ışıltısı bizden sonraki nesilleri de aydınlatacaktır.

Rengârenk kıyafetleri ve yüzükleri ise onu diğer sanatçılardan ayrı kılıyordu. Onun giyim tarzı Anadolu ile Batı'nın nasıl sentezlendiğini gösteren önemli bir örnekti.

İyi Bir Çocuk

Canset GENÇKAL / Hazırlık

O beni hayata bağlayan tek şeydi...

İlk kez onu yağmurlu bir günde görmüştüm. Havada öyle kötü bir is kokusu vardı ki, elimden geldiğince hızlı bir şekilde eve ulaşmaya çalışıyordum. Tabii bir yandan da açık bırakılmış kuyulara ya da kopmuş elektrik tellerine dikkat ediyordum.

Öyle bir ülkede yaşıyordum ki, her an en saçma şeylerden dolayı ölebilirdim. Her yıl küçücük çocuklar böyle basit nedenlerden dolayı hayatını kaybediyordu. Halkım iki gün gözyaşı döküp tüh tüh dedikten sonra olanları unutuyor ve yeni bir konu bulup onun için üzülmeye başlıyordu. Sonra ise tahmin ettiğiniz gibi o da unutuluyor ve yıllar böyle ilerleyip gidiyordu.

O yağmurlu günde tam evimin önündeyken onu gördüm. Sokağın karşısında küçük bir ağacın altında oturuyordu.

Etrafta ne bir ses ne bir seda... Umutların tükendiği, gün geçtikçe daha da kötüleşen daha da kirlenen bu ülkede yaşantım boyunca gördüğüm en temiz, en iyi, en tatlı ve en umut dolu şeydi belki o. O beni bu hayata bağlayan tek şeydi. Bir köpek sizi ne kadar hayata bağlar, demeyin. O bir köpek değil çünkü, o benim dostumdu. Bu gezegendeki tek arkadaşım, sırdaşım, ailem o oldu: Tobby.

17. yaşımın 246. günüydü... Evet, buradan kurtulmak için her şeyi yapıyordum.

Beni kaç kez ölümden kurtardı, hatırlamıyorum bile. Bir zamanlar acısız bir ölümü beklerken ilk defa o minik altın rengi, tüylü, küçük patili sevimli arkadaşım için çabalamaya başladım. Ben ölürsem o bu dünyada ne yapardı ki?

Binlerce aile gibi benim ailem de o hastalık yüzünden ölmüştü. O hastalık, bütün bu kötü diyarın sorumlusuydu. Burada o kadar az insan kalmıştı ki. Biz, sadece hastalığa direnci olan insanlar, bu kötü yere hapsedilmiştik. Aynı evler, aynı yerler, aynı birkaç yüz, cesetler, yalvaranlar, ağlayanlar. Ben burada büyüdüm. 7 yaşındayken bu hastalık... Şimdi 17 yaşındaydım. Buradan kurtulmak için her şeyi yaparım. Kötülük bile yaparım, hiç cehennemi düşünmeden. Buradan daha kötü bir cehennem yok çünkü biliyorum.

17. yaşımın 246. günüydü. Evet, buradan kurtulmak için her şeyi yapıyordum. Savaşıyor, direniyor, gerektiğinde öldürüyor ve yine savaşıyordum. Bu gün de onlardan biriydi. Tobby'le gezip avlanıyorduk. Ormanın içindeki dallar ayaklarımı kesiyordu, ama ben inatla devam ediyordum.

Buradan çıkmak istiyordum her gün. Şu ana kadar bir kişi başarmıştı. Annem anlatırdı onu hep. "İyi bir çocuk" derdi.

Annemin söylediğine göre benden bir ya da iki yaş büyükmüş. "Ormanda" demişti annesi. İşte o zaman ben de bunu başarabileceğimi düşündüm. Tobby'de beni onaylarcasına havladı.

İkimiz de günlerce yürüdük. Tam 25 gün, kısa kısa uykularla sadece insan gibi yaşamak için yürüdük. Gece olunca elimizi yüzümüzü yıkamak için şarıl şarıl akan şelalede durduk. Elimi suya soktuğumda Tobby'nin o hızla akan şelalede bata çıka, akıntıyla beraber savrulduğunu gördüm. Hemen suya atladım, ama su o kadar şiddetli akıyordu ki bir süre sonra bayılmışım.

Uyandığımda derme çatma bir evde, eski sert bir yatakta, sarışın bir çocuğu da yanımda tahta bir sandalyede otururken buldum. Hemen yerimden fırlayıp Tobby'yi sordum. Tobby yanıma geldiğinde o çocuğa çok teşekkür ettim. Çocuğa dikkatli bakınca onun "O" olduğunu anladım. Annemin anlattığı kurtulan çocuk...

Gözlerinizi kapatın. Elinizde kahveniz, karşınızdaki pencereye vuran yağmur taneleriyle bir rüyaya dalın. Korkmayın! Alarmın sesiyle en fazla beş dakikaya kurulduğunuz yerden kalkacaksınız. Sadece kendiniz için 1-2 dakika ayırmanız yeterli olacaktır. İçinde bulunduğunuz kargaşadan, anlamsız çatışmalardan kurtulmak için bazen başka çaresi kalmıyor insancıkların... Rüyalar, hayaller ve en önemlisi bir türlü gelemeyen "gelecekler"... Bundan yıllar yıllar sonra oturacağınız koltuğun rengi nedir acaba?

Çok merak ederim böyle soruları, şahsıma münhasır olmasa gerek. Gelecek pek bir gelmeyecek sanki, 50 saniye sonrası ne kadar yakınsa, 50 yıl sonrası da bir o kadar uzak birazcık imkânsız herhalde...

Ama düşünmekten zarar gelmez sonuçta değil mi?

Simsicak Buz

İlayda ARAS 10/B

Çocuğunu hayal etmekten mesela ya da yaşadığın ülkeyi? Kapının yanı başında dikilmiş, az buz yaprakları kalan sevgili çınar ağacın her eve gelişinde "Hoş geldin!" diyecek mi acaba sana? Veya her sabah kapına gazeteni bırakan ve o gazeteyi heyecanla okumanı sağlayan yurdum insanı, hala aynı şekilde kalabilecek mi mesela? Etrafındaki yeşiller grilere mi dönüşecek, yoksa gökyüzünü bile yeşile mi boyayacaksın? Kırışmasından korktuğun ellerin bugünkü yumuşaklığında kalabilecek mi bakalım? Her saniye, kafanı kurcalayan seni yiyip bitiren sorunların, güzelim problemlerin cevaplarına ulaşabilecek mi peki? Farkındasın değil mi? Sen ne yaparsan yap, şu yuvarlak dünya bir türlü durmayacak. Kararıp, aydınlanacak... Tıpkı insanların beyinleri gibi, bir ışık olup parlayacak ya da karanlığa bürünüp yok olup gidecek... Yeni yeni insanlarla tanışıp, eskilere perdeler çekeceksin... Sonuçta sadece yaşlanmıyorsun, yaşıyorsun da... Çoğu zaman fark edemesen de geri gelmeyecek dakikalarda ömrünü geçiriyorsun. Bağıra bağıra söylediğin şarkılar zamanla yerini, ağlaya ağlaya uğurladığın insanların hatıralarına bırakacak kendini. Belki ilelebet değil ama çoğu zaman veda edeceksin her sevdiğine... Ben daha şu 5 dakika içerisinde 5 saniye sonrasını bile düşünemezken, 50 yıl sonrasını yaşayacak olmam insanlığın bulmacalarından biri gibi... Çoluk çocuğa mı karışırım, yoksa işler birbirine mi karışır bilemem ama sanki bu dünyadan eser kalmayacakmış gibi... Har vurup harman savurmaktan pek bir şeyler düzelmeyecekmiş gibi... Sen de haklısın sonuçta, gece olup her tarafa karanlık çökünce sağımın solundan farkı kalmıyor; ama güneş doğmaya dursun! O zaman, sağı solu geçtim milim milim eriyen dünyaya şahit değil, delil olacaksın... Mum gibi körü körüne, alev alev yanıp gideceksen... Sana sahip çıkmadılar diye, senin olana, sen de mi sahip çıkmayacaksın yoksa? İhanet edeceksin demek, nankörlük edeceksin demek... Peki, bundan 50 değil de 150 yıl sonra torunun adını sormayacak mı? Seni tırım tırım araştırmayacak mı? Mezarında dahi olsan yüzün kızarmayacak mı sanki? Ama boş verelim gitsin değil mi? 5 saniye sonra ne olacağımız belli değil... Ülkemden bana ne... Hele de dünya, kimin umurunda? Sen bile inanamıyorsun kendine, ama belli etmiyorsun değil mi? Tekrar söylüyorum korkma, biz bizeyiz... Şu umursamadığın şeylerin tek tek seni umursamadığını düşünsene... Mesela güneş umursamayıp doğmasa hiç? Ya da su umursamayıp akmasa örneğin... Pek bir hoş olurdu değil mi? Vardır daha, çok var bundan dediğin her şeyin de bir sonu var aynı hayatın gibi... Nasıl almak istersen öyle bırak demişler ya... İstediğin gibi alamadın diye neden istedikleri gibi bırakasın ki?

Anladık insanoğlu nankör, emanete ihanet eder, ama bir farklılık yap, ihanete emanet et, tüm sevdiğin şeylerini... Şimdi elini o sımsıcak kahvenin değil de, buzlaşmış kalbinin bir köşesine koy ve düşün. Sorgulamadan, yargılamadan, sadece düşün...

Umarım bir 50 yıl içerisinde işin içinden çıkarsın...

Benim Kahraman Babam

eril BERKEM 9/B

"Kahraman Baba!"

Gaziantep'te üç katlı, en alt katı bir elyaf deposu olarak kullanılan bir evde, 9 Ekim Salı günü saat 3.30' da, belirlenemeyen bir nedenle yangın çıktı. Beş çocuklu bir aile bu binanın içindeydi. Baba, üç kızını ve karısını kurtarıp yan binanın terasına bıraktıktan sonra diğer iki kızı için tekrar aşağı indi; fakat ciğerleri dayanmadı. İtfaiye tarafından kurtarılan babanın kalbi durdu, fakat sonra tekrar çalıştırıldı. Baba yoğun bakıma alındı, fakat iki kız kurtarılamadı.

10 Ekim Çarşamba- Sözcü Gazetesi

Etrafı bir sis bulutu kaplamıştı ve çok sıcaktı. Nefes alamıyor, gözlerimi açmakta zorluk çekiyordum.

Son ders de bittiğinde ablalarım yine sınıfıma, beni almaya geldiler. Çantamı da kaptığım gibi onlara sarıldım. Okuldan çıkarken, ev yolunda ablamlar yine ortalarından yürüttüler beni, çünkü en küçükleriydim. Hoşuma giderdi bu aslında, beni sıkı sıkı tutmaları güven verirdi bana. Eve vardığımızda hemen üstümüzü değiştirdik. Odamızdayken burnumuza gelen nefis tavuklu pilav hepimizin gözdesiydi. Hemen beşimiz de mutfağa koştuk, annem yemek yapıyordu. Biz de çatal, bıçak ve tabakları kaptık. Biz sofrayı kurarken kapı çalındı, kapının ardında yorgunluktan ayakta bile zor duran babam vardı. Hemen koşup boynuna sarıldım. Evimizin neşesi ve tavuklu pilav hemen babamın keyfini yerine getirdi. Ailecek nefis sofraya oturduk, birbirimize günümüzün nasıl geçtiğinden bahsettik. Ablalarım zaten alışıktılar okula, bense bu yıl ilk kez gidiyordum okula, ama daha şimdiden sevmiştim okulu. Annemle babamsa yine çok yorgunlardı, fakat ne olursa olsun ailemizin neşesi yine yerindeydi. Saat onu geçiyordu. Yanımda Ahmet vardı, ikimiz de sarhoştuk ve çok üşüyorduk. Ekim başında olmamıza rağmen üstümüzde kalın bir şeyler yoktu ve akşamlar dayanılmaz oluyordu. Sarhoş kafayla tek düşünebildiğimiz, başımızı sokacak bir yer bulmaktı. Karanlık sokakta tek bir araba vardı. Hurdaydı ama işimizi görürdü. Ahmet kapısını zorladı, oldukça sağlamdı. Bense artık dayanamadım ve yerde bulduğum ilk taşı alıp arabanın sol arka camına fırlattım. Tam o sırada kulakları sağır eden bir ses duyuldu, alarm çaldı. Böyle bir arabada alarm olacağı hiç aklıma gelmemişti. Alkolün de etkisiyle bu ses beynimin içinde çınladı. Kendimizi arabadan uzaklaştırmaya çalışırken sokağın köşesindeki kahveden insanlar çıktı. Kalbim deli gibi atmaya başladı, neye uğradığımı şaşırmıştım, ama Ahmet beni çekip kendime getirdi ve ters yöne doğru koşmaya başladık. Birkaç sokak sonra durduk, siren seslerini işittik. Donakaldım ve hiçbir şey düşünemedim. O sırada Ahmet'in bir şeyle uğraştığını fark ettim. Bir dükkânın kilidini rahatlıkla açtı, kepengini yarıya kadar kaldırdı ve içeri girdik. Etrafta bir sürü kutu vardı. Kepengi kapattık ve kendimizi kutuların üstüne attık. Gülmeye başladık, kurtulmuştuk ve kendimize geceyi geçirecek bir yer bulmuştuk. Bir sigara yaktı, bana da uzattı. O sırada bir kaza oldu, kutular alev almaya başladı. Çok geç olmadan oradan kaçtık. Sokağın tepesine çıktığımızda çoktan bina alev almaya başlamıştı. Annemin çığlıklarıyla uyandım. Yanında babam, babamın sırtında da ablam vardı. Etrafı bir sis bulutu kaplamıştı ve çok sıcaktı. Nefes alamıyor, gözlerimi açmakta zorluk çekiyordum. Annem beni kucağına aldı, karşı evin balkonuna çıkardı. Gözlerimden yaşlar akıyordu ve gözlerim çok acıyordu. Ablalarım içerideydi. Babamın aşağı indiğini gördüm. Annemin ve ablamın gözleri kapandı. Benim de ciğerlerim yandı, gözlerim sis perdesinin içinde siren sesleriyle kapandı.

Ayçim LİKOS / 8. Dönem Mezunu

Kulağımda çalan bir şarkı ve gözyaşlarım... Yağmurlu bir günde camdan dışarıyı izlerken şömineden gelen çıtırtı sesleriyle ve rüzgârın uğultusuyla yalnız hissederken bir şey geliyor aklıma. Ağlamak, gülmek, kaybetmek, âşık olmak... Bundan yüzyıllar önce babası görmesin diye mektuplarını gözyaşlarıyla ıslatmış genç kız, annesi ve babası sadece Yahudi olduğu için kaybetme duygusuyla günlük tutan acınası bir çocuk ya da oğlunu kaybetmiş bir babanın kaleme aldığı bir şiir. Aslında dönüp baktığımızda değiştik desek de bizi biz yapan değerleri değiştiremiyoruz. Bugün hala Romeo ve Juliet gibi bir eseri okurken bile gözlerimiz yaş doluyorsa demek ki değişemeyen değerlerimiz de var.

HAYAT, EDEBİYAT ve TEKNOLOJİ

Edebiyat, asırlardan bugüne kadar sürmüş ve insan var olduğu sürece de varlığını devam ettirecek bir ihtiyaç. İhtiyaç, çünkü insan gelişmek ve geliştirebilmek için sadece okumaya ihtiyaç duyar. Yemek, içmek nasılsa bir insan için; aslında okuma güdüsü de bir o kadar ihtiyaçtır. Edebiyat öyle bir şeydir ki, kimi zaman bizi harikalar diyarına sürükler, kimi zaman İkinci Dünya Savaşı'na götürür, kimi zamansa bizleri böcek yapar.

Edebiyat, asırlardan bugüne kadar sürmüş ve insan olduğu sürece de varlığını sürdürecek bir ihtiyaç...

Hayat, doğru şıkkının yaratıldığı bir sınavdır. Bu sınavı verirken değişimi yaşamamamız imkânsız. Nasıl sonbaharda yapraklar dökülüyorsa ve ilkbaharda yine açıyorsa çiçekler, bizler de her varlık gibi değişiyoruz. "Değişemeyiz, değişmemeliyiz." diyenler sadece kendilerini kandırıyorlar. Zaten değişmeyen tek şeyin, değişimin kendisi olduğunu düşünürsek, hayatımızda bizle ilgili olan şeylerin de bizle birlikte değişmesi olağan bir durum. Zaman geçtikçe insanoğlu hayal gücünü daha iyi seslendirmeye başladı. Uzaya gitmek bundan seneler önce hayalken, şimdi mümkün ise, hepsi hayal gücümüz sayesinde oldu. Aslında şimdi de durum bundan farklı değil. Harry Potter gibi bir kitabın içinde hayal gücünün ne kadar ileri noktalara gidebildiğini görüyoruz. Ben de sadece "Neden olamasın ki?" diyorum. Uçmak gibi bir hayalimiz olmasaydı, bugün her şey farklı olurdu. Yarın ışınlanmayacağımızı kimse bilemez. Bunların hepsi güzel şeyler; fakat son senelerdeki popüler roman anlayışının bizleri çok da ileri taşıdığını düşünmüyorum. Her ne kadar edebiyattaki her türlü gelişmeye optimist baksam da. En basiti, gençler arasında bir fenomene dönüşen vampir serilerinin bizlere aktardığı herhangi bir mesajın ya da öğretinin olmadığı kanaatindeyim.

Zaman geçtikçe insanoğlu hayal gücünü daha iyi seslendirmeye başladı.

Yaşamımızda farklı dostlarımız oluverdi. Feriha, Osman, Süleyman...

Sabah telefonun sesiyle uyan, asansörle in, arabaya bin, bilgisayarı aç, eve döndüğünde kumandayı al ve televizyondaki en saçma programı izle... İşte insan bu hale dönüştü. Belki söylemeyi inkâr ediyoruz, ama her gün tam anlamıyla yaşayamadığımız bir günü daha kaybediyoruz. Yaşamımızda başka dostlarımız oluverdi bu değişimle: Feriha, Osman, Süleyman...Bir araştırmaya göre Türkiye'de televizyon izleme oranının %94'lere ulaştığını görüyoruz. Aynı araştırmadaysa kitap okuma oranı %4.5 bu gösteriyor ki halkımız okumak yerine; izlemeyi tercih ediyor.

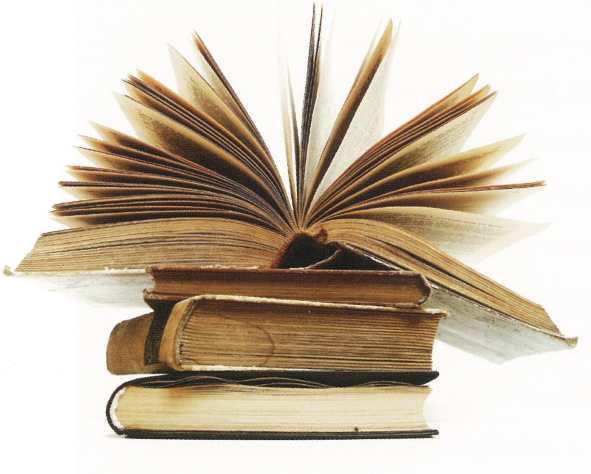
Gazeteler, gazetelerimiz... Kahvemizi elimize alıp uzun uzun karıştırdıklarımız... Gazeteler de yavaş yavaş, kolayca ulaşılabilen internet sayfalarına dönüştü. Çevremize bakarsak belli başlı köşe yazarlarını takip eden kişilerin, artık bilgisayar aracılığıyla gazete okuduğunu kolayca görebiliriz. Bu da teknolojiyle gelen bir yeniliğin, edebiyata geçirdiği keskin bir kanca oldu. Fakat umut ediyorum ki, ben ve benim gibi olan insanlar, gazetenin o enteresan kokusundan ve mürekkebinden vazgeçemeyecektir.

Teknolojiyle gelen bir başka moda da, klasiklerin diziye uyarlanması oldu. Ayşe Kulin'in "Gece Sesleri", Reşat Nuri Güntekin'in "Yaprak Dökümü", Halit Ziya Uşaklıgil'in "Aşk-ı Memnu", Orhan Kemal'in "Hanımın Çiftliği" ve adını hatırlayamadığım dahası. Halkımız o kadar uzak ki kitaplardan, sanki ilk defa duymuşçasına izliyorlar biricik dizilerini. Acı olansa bu kitapları kitapçıların yeni çıkan bölümlerinde görmek oluyor benim için. Şimdilerde bir kitapçıya ne zaman girsem sanki ilk defa yazılmış gibi "Hürrem Sultan"ın konu edildiği kitaplar görüyorum ya da bir vatandaştan "Aaa Aşk-ı Memnu'nun kitabı çıkmış!" diye duyuyorum. Televizyonlar olmasa halimiz ne olurdu çok merak ediyorum.

Annem hep anlatır, küçükken tek eğlenceleri radyoyu açıp radyo tiyatrosunu dinlemekmiş. Çocuklar da böyle tanışırmış tiyatro eserleriyle. Daha sonra şiir okunan, masal anlatılan kanallar da çıkınca daha bir mutlu olurlarmış. Küçük sarı bir akide şekeri gibi aklına yer etmiş onunda bu hatıra. Ben yaşadığımız gelişmeleri seviyorum, fakat keşke bizler de o radyoların tozunu yutabilseymişiz. Yeni bir nesil olan bizlerin elinde bu kadar imkân varken, ilerlememiz gerekirken, gerilememiz çok kötü. Hayatlarımızda devrim yapmış durumdayız, ama ne yazık ki yavaş yavaş geriye dönüyoruz. Herkesin evinde internet varken, televizyon varken cahil kalmanın, kendini geliştirmemenin mazeretiyse hiç olmamalı. Sonuçta her şey elimizin bir tık altında.

Zaman, istesek de istemesek de yoluna devam edecek, fakat zamanı yakalamak bizim elimizde. Her ne kadar hepimizin elinde telefon, bilgisayar, televizyon olsa da, bazen bir şeyi unutuyoruz: insan olduğumuzu... Hepimizin kimi zaman hoş duygular hissetmesi, değişik hayallerin içinde boğulması, zaman zaman dünyayı kurtarması gerekiyor. Bu da ancak ve ancak edebiyatla, kitapla, sayfayla, mürekkeple olur. Yapmamız gereken tek bir şey var: Bırakalım teknoloji bizi yönetmesin, biz onu yönetelim.

Zaman, istesek de istemesek de yoluna devam edecek, fakat zamanı yakalamak bizim elimizde

Arkadaşım Badem Ağacı

Sen ağaçların aptalı
Ben insanların
Seni kandırır havalar
Beni sevdalar
Bir ılıman hava esmeye görsün
Düşünmeden gelecek karakış
Açarsın çiçeklerini
Bense hayra yorarım gördüğüm düşü...
Bir güler yüz bir tatlı söz
Açarım yüreğimi hemen
Yemişe durmadan çarpar seni karayel
Beni karasevda
Hem de bilerek kandırıldığımızı
Kaçıncı kez bağlanmışız bir olmaza
Koo desinler bize şaşkın
Sonu gelmese de hiçbir aşkın
Açalım yine de çiçeklerimizi
Senden yanayım arkadaşım
Havanı bulunca aç çiçeklerini
Nasıl açıyorsam yüreğimi
Belki bu kez kış olmaz
Bakarsın sevdan düş olmaz
Nasıl vermişsem kendimi son sevdama
Vur kendini sen de bu güzel havaya

Aziz NESİN

Dizeler arasında yolculuk

Şiir, damıtılmış sözdür. 9.sınıf öğrencileri Aziz Nesin'in dizeleri arasında bir yolculuk yaptılar ve dizelerde anlatılanların onların duygu dünyalarında yarattığı etkiyi paylaştılar.

Kaan BABALAR

Hangi kötülük vursa da bize, hangi sert rüzgâr savursa da bizi, hangi karakışla, kandırmacayla, yalanla karşılaşsak da tüm bunlara inat çiçek açmalıyız badem ağacı gibi. Güzel sözler, gülen yüzler kandırıp karayel çarpmışa döndürse de bizi, kesmemeliyiz umudumuzu. Açmalıyız yüreğimizi ve bu sefer kış olmayacağına inanmalıyız. Güzel havaya bırakmalıyız kendimizi.

Büge EREL

Şiir, birçok iyi niyetli insanın yakındığı bir durumdan bahsetmiş. Kin tutamayan, herkesi iyi bilen bu insanlar çoğu kez üzülür, yaptıklarından pişman olur, belki de yakınırlar yaptıklarına.Fakat yaşadıkları kötü olaylar, onların huylarından hiçbir şey götürmez.Onlar, içlerinde aynı iyi niyeti taşırlar, belki bu sefer aynısı olmaz diye.

Osman BİNGÖL

Sevdiğine kavuşamamak büyük bir acıdır. Bu acı beraberinde umutsuzca beklemeyi de getirir. Bu umutsuz bekleyiş, aşk duygusudur. Şair sevdiğinin ona gelmeyeceğini bile bile bekler, çünkü umutsuzluğunun içinde büyük ve gereksiz bir umut duygusu da vardır. "Belki bu kez kış olmaz. Bakarsın sevdan düş olmaz."

Beril BERKEM

İnsanın başından ne kadar kötü deneyim geçerse geçsin, insan geleceğe umutla bakabilmeli, geleceğe şans tanıyabilmeli. İnsan, kapanmazsa içine, kafa tutarsa, geleceğe de, geçmişe de, o zaman yeni deneyimlere açıktır. Mutlu olmak istiyordur ve bunu için de elbet bir şans çalacaktır kapısını. Tabi kapıyı kilitlemezse ve yatağının altına saklanıp eski defterleri karıştırmazsa insan. Zordur belki ama evrenle hep bir savaş halindeysek eğer mutluluk için pes etmemek ve savaşmak gerekir.

Alper TELLİOĞLU

İnsanlığın sonsuz saflığı aslında insanın doğasından gelir. Hiçbir zaman bir şeyi tamamen kazanamayacağımızı, elbet bir gün kaybedeceğimizi anlamalıyız. Bu sebepledir sevdalandığımız anda kandırılmamız. Çünkü bir kere olmaz bu. Her seferinde kanarız tıpkı ağaçlar, yapraklar, dağlar gibi. Bir erik ağacının kışın yüzüne bakılmaması, yazın meyve vermeyeceği anlamına gelmez. Bizim gibi herkes, her şey açar kalbini.Belki bu sefer kandırılmayız diye. Yazın ilgiye muhtaçtır ağaç. Bu böyle devam ettiği sürece her şey kandırılmaya devam edecektir. Bir gülen yüze açılan yürek, somurtan bir yüze kapanmaz. Açılan yürek, açılan yaradan daha tehlikelidir.

Dizeler arasında

Burak SAVAŞ

Bu şiirde biz insanların saflığına vurgu yapılmıştır. Bir ufak gülücüğe ya da güzel bir söze kalbimizin derinliklerine giden yolun sonundaki kapının anahtarını teslim edebiliyoruz karşımızdakine. Hiç düşünmüyoruz, bu gülücüklerin, güzel sözlerin arkasında saklanan hainleri. Hiç anlamıyoruz, onların niyetlerini; onlara anahtarımızı vermememiz gerektiğini düşünmüyoruz.Yap diyorlar yapıyoruz! Yapma diyorlar, yapmıyoruz! Hiç sorgulamıyoruz, neden sorusunu soramıyoruz. Şelaleden akan su gibi süzülüp düşüyoruz bir süre sonra, üstelik şelalenin üstündeki manzaranın tadını bile çıkartamadan. Bir ümitle geçer diyoruz, ama hiç bilmiyoruz çabalamadan geçmeyeceğini.Onlarca isteğimizin arasında kayboluyoruz.Saflığımıza yenik düşüyoruz.Şelale misali, aktığımızı zannederken düşüyoruz.

Can İLHAN

Şair, şiirinde kendisini doğa ile özdeşleştirmiştir. Mevsimleri, kendi yaşamının dönemlerine, duygularını, doğada yaşanan olaylara benzetmiştir. Bu bence hislerini anlatmak için iyi bir yöntem. Doğadan örnekler vermesi hissettiği coşkuyu veya hüznü daha iyi açıklamasına yardımcı olmuş. Kurduğu hayaller ve sevdası ise, okuyucunun şiir ile daha iyi özdeşleşmesine yardımcı olmuş. Ben doğayı sevdiğim için, şiirin vermek istediği duyguları ve bu benzetmeleri daha coşkulu okudum. Çok şiir okumamama rağmen, bu şiiri okuduğumda, şairin diğer şiirlerini okumak için heves duydum.

Ali ÖZKAN

İnsanlar birçok yeni işler, ilişkiler, eğlenceler denerler. Birçoğu belki kötü bir şekilde sonuçlanır, fakat bu kişiler asla pes etmezler. Kaybedince yenilgiye teslim olmazlar. Her seferinde tekrar denerler şanslarını. Aziz Nesin'in de dediği gibi: "Havanı bulunca aç çiçeklerini, belki bu kez kış olmaz." Yani kimse bilemez yaptığı bir işin sonunu. İyi olsun, yolunda gitsin her şey ister.Bu duyguya da "umut" derler; bizi her zaman destekleyen umut!

9.sınıf öğrencileri Aziz Nesin'in dizeleri arasında bir yolculuk yaptılar ve dizelerde anlatılanların onların duygu dünyalarında yarattığı etkiyi paylaştılar.

İzel EVRENKAYA

Herkes âşık olur, sever birbirini, saygı duyar, kıskanır; belki ayrılır sevdiğinden, üzülür, yıpranır. İnsan bütün bunlara rağmen kendine karşı koyamaz bazı durumlarda.Üzülse de bir kere bağlandı mı gönül, kurtaramaz o sevdadan. Kaçıp gitmek ister belki, ama kaçamaz.Bazen haykırmak ister "Uslan artık deli gönül!" der ama; vazgeçemez. Çünkü bilir, belki aşksız daha mutlu olacak, ama sevdasız da insan olmaz.Hayatının baharını aşkla yaşamak ister, yanacağını bilse de kendini ateşe atar, bir pervane misali. Her insan sevmek, bağlanmak ister; vazgeçmemek, vazgeçememek ister.

yolculuk ...

Bilun ARAS

Her insan Pollyanna'dır aslında. Hangimiz aldığımız en ufak bir işareti kendi kafamızda büyütüyor; sonunu düşünmeksizin teslim etmiyoruz ki kendimizi? Bu durumun getireceği acıları kim düşünüyor? Kötü sonları bile bile, nasıl biteceğini bildiğimiz bir masala, her seferinde yeniden kaptırıyoruz kendimizi. Kendimizi bile bile ateşe atıyor, varsın yanalım diyoruz. Eğer tünelin sonundaki acıyı,hüznü gördüğümüz halde, her seferinde içimizdeki inanma arzusuna teslim oluyorsak, evet aptalız.

Ceylin BAŞER

Bu şiir, sevdiğiyle yeniden birlikte olmak isteyen bir sevdalının umut verici halini anlatıyor. Böyle bir insandan özlem dolu, ağlamaklı bir ruh hali beklerdim. Bu hoş şiirde, Aziz Nesin, sevginin tatlı dünyasını biraz da hüzünle, yine de umutlu anlatmayı başarmış.

Derin KÖSEOĞLU

Ağaçlar ve insanlar birbirine çok benzer aslında. Nasıl onlar havadaki minik bir değişiklikte bahar geldi sanıp çiçek açıyorlarsa, biz de ufak bir ilgiyi, güler yüzü aşk sanıp yüreklerimizi açıyoruz. Nasıl onlar hava tekrar soğuduğunda çiçeklerini kaybediyorsa, biz de onun aşk olmadığını anladığımızda inancımızı kaybediyoruz.Hayatın çok kısa olduğunu unutmadan, inancımızı kaybetmemeliyiz. Tekrar bağlanmalıyız hayata, belki bu sevda düş olmaz diye. Zaten bize gerçekten yaşadığımızı hissettiren o duygular olmasa, bir ağaçtan farkımız kalmazdı. Benzerliklerimizin yanında bizi "biz" yapan, bizi "insan" yapandır aşk.

Mina YANIK 11/B

KUYTUDAKİ CENNET

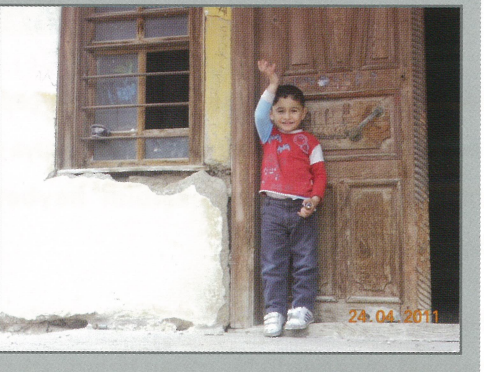
Anadolu'nun gelenekleriyle Karadeniz'in yeşilliğinin birleştiği yerde, ikisinin tam da ortasında kalakalmıştı benim memleketim.

Uçak iniş için gökyüzünde alçalırken dedelerimin ve ninelerimin yaşadığı bu topraklar gözümde beliriyordu. Anadolu'nun gelenekleriyle Karadeniz'in yeşilliğinin birleştiği yerde, ikisinin tam da ortasında kalakalmıştı benim memleketim. Ne tarafa ait olduğu belli olmayan, ama bundan dolayı da insanının zenginliği, toprağının bereketi bir o kadar bol olan bir yerdi burası. Derinlerde, çok derinlerde hafiften bir Aşık Veysel türküsü çalındı kulağıma; "Uzun ince bir yoldayım, gidiyorum gündüz gece. Bilmiyorum ne haldeyim gidiyorum gündüz gece...". Babam alırdı eline bağlamasını o büyük, görkemli ceviz ağacının altında ve hep bu türküyü söylerdi. Yukarıdan bakılınca irili ufaklı, açıklı koyulu gözüken tarlaların hemen yanıbaşındaydı köyümüz.

Bu coğrafyanın insanına özgü bir havası vardı köyümüzün. Her zaman içten, her zaman sıcak. Neresi mi burası? 7000 yıllık bir tarihin izlerini taşıyan Amasya'nın Gavalası, sonra Hakalası ve şimdiki adıyla Yolpınarı. Kim ne derse desin, nasıl adlandırılırsa adlandırılsın, Anadolu'nun cömert topraklarına kurulmuş, Ferhat'ın Şirin uğruna dağlarını deldiği Amasya'nın belki de en tatlı insanlarının bir araya geldiği bir köydü burası.

Altı yaşında ya varım ya yokum. Üstümde daha geçen yaz babannemin diktiği kolsuz gömleğim, altımda ise hiç eksik etmediğim minik, mavi eteğim. İncecik bacaklarımla koşuşturup duruyorum evimizin geniş bahçesinde. Mehmet Dede elinde yeni topladığı dutlarla beni bekliyor, Mürvet yenge katmerleri haşhaşlamak için hazırladığı hamurları sofranın köşesine birer birer diziyor. Arada bir de elinde oklavası, tavuklara "Kışt" diyor. Biraz sonra bahçenin içindeki tekkenin yanından hoplaya zıplaya komşunun kızı Zeliha süzülüyor içeri ve babam ceviz ağacının gölgesinde hem serinliyor, hem türküsünü tutturuyor. Hayır, yaz kış yaşadığım yer değil burası. Ne yazık ki buraya senede sadece birkaç kez gelebilmişim küçüklüğümde. İşte o günden beri belleğimde kalan birkaç resim var. En çok da o bahçe kazınmış hafızama. Kah gülüp, kah ağladığım... Ben bu parçaları kafamda birleştirmeye çalışırken uçağımız iyice yaklaşıyordu ve görüntüler büyüdükçe, anılar netleşiyordu. Otuz yıl öncesinde ben daha küçücük bir kız çocuğuyken, her şey nasılsa şimdi de öyleydi. O yeşillik, bağlar, bahçeler, kiraz ağaçları, şeftaliler, misket elmalar; sapasağlam, dimdik, yıllara meydan okurcasına göğün mavisine doğru uzanıyordu. "Ver elini çocuk!" demişti dedem. "Ailenle tanışacaksın bugün". Ufacık ellerimi sorgusuz sualsiz uzatmıştım bu dik duruşlu adama ve ateş saçan gözlerimi bir an olsun ayırmıyordum üzerinden. Önce dik, tozlu bir yokuşun başına getirdi beni. Hoş bütün yollar öyleydi ya burada. Kapı gıcırtılarını, yumurta ve saman kokularını, kadınların gürültülerini geride bırakarak kan ter içinde kalarak çıktık bu yokuşu.

Ferhat'ın Şirin'i uğruna dağlarını deldiği köydü burası

Biz adımlarımızı irili ufaklı atarken, yanımızda birden bir inek sürüsü belirdi.

Benekli, beneksiz, kahverengi, beyaz, çeşit çeşit, renk renk ineklerle doldu etrafımız. Kokuya dayandı da o minik burnum; kalbim heybetlerine dayanamadı ineklerin.

Başta biraz irkildim fakat çok geçmeden elinde değneği, güleryüzlü bir çoban belirdi arkalarında. Dedem selam verdi; lakin ses çıkmadı bizim köyün çobanından. Dilsizmiş. Aklından geçenler tebessüm olmuş yüzüne konmuş, belli. Öyle ferah, öyle temiz. Sağ elini yavaşça kalbine götürdü. Dedeme ne yaptığını sordum, "Allah'ın selamını verdi." dedi. Biz ilerlemeye devam ederken ben bunun ne anlama geldiğini düşünüp durdum, derken koştura koştura yalınayak bir çocuk geldi yanımıza, elinde bir küçük kova, "Emmi, emmi! Anamgiller bunu size yolladı. Sarıkız yeni doğurdu, bu sene de avuz bizden" dedi.

Dedem usulca küçük çocuğun başını okşayıp sırtını sıvazladı. Çocuk önden önden koştu, az ilerideki evin bahçesinin kapısını araladı, bizi içeriye buyur etti. İçeride İmik hala odunları ateşe vermişti bile, ekmekleri mayalıyordu. "Gel" dedi, "Gel ay kız! Gel de sen yap biraz." Bana birkaç tane önceden mayalanmış hamuru uzattı. Aralarından en küçük olanını seçtim, üzerinde tepine tepine minik ellerimle yoğurdum hamuru. İmik Hala çok memnun kalmış bir ifadeyle ekmekleri aldı, ocağa doğru götürdü beni. İlk ekmek pişirişimdi. Ördekler bacağıma dolana dolana verdim odun ateşine hamurları. Sonra da izlemeye başladım bizim hamurların nasıl da ekmek oluverdiğini...

Yemyeşil bir köydü burası; ovası ayrı güzel, yaylası ayrı. O gün yaylaya da götürmüştü biricik dedem beni. Son günüm olduğu için hiçbir yerden eksik kalmasını istemiyordu biricik torununun. Arabayla dağların yamaçlarında uzun, ince bir yol gitmiştik. Dağa çıktıkça hava soğuyor; üstüme bir hırka daha geçiriveriyordum. Oysaki daha temmuzun ortasındaydık.

Dağ yollarına böğürtlenler açmış, hepimizin ağzını sulandırıyordu. "Dağ böğürtleni yaman olur buranın" dedi arabayı kullanan amca. Zaten kopkoyu rengiyle yeşilliklerin arasından süzülen bu meyveleri yemeden geçilemeyeceği apaçık ortadaydı. İndik arabadan, ben karnım ağrıdı diye söyleninceye dek yedik; az sonra bir daha durduk. Hiç usanmadan, ne dediysem yaptı dedem. Işte böyle keyifli bir yolculuğun ardından ulaştık yaylaya. Sündüz teyze karşıladı bizi. Poşetten, batteniyeden, taştan, tuğladan, şişeden, kısaca bulduğu her ne varsa ondan yaptığı çadırın önünde iki tane av köpeğiyle misafirperver bir duruşla bizi bekliyordu; yer sofrasını çoktan hazırlamıştı. Karadeniz kadınının kusursuz çalışkanlığı vardı onda.

Bıraksalar bırakacaktım kendimi bu derin cennete ...

Şahane koyun peyniri, köy yumurtası, çörek ve tereyağında kavrulmuş kuzu göbeği (doğal mantar)... Önce çekindim zehirlenirim diye, dedem ısrarla bir lokma ye dedi; sonrasında tencerenin dibini ben sıyırdım. O sofrada yediklerimin hepsi birbirinden lezzetliydi ama en lezzetlisi de yanakları kıpkırmızı, fakir, ama bedenleri sağlıklı huzur dolu insanlardı. Fakirin gönül zenginliğini gördüm orada. Sanki hepsinin ruhları gülüyordu, gözlerindeki mutluluk okunmaya değerdi.

Yukarıdan bakıyorduk bu topraklara. Aynı şu an uçaktan baktığım gibi. Yemyeşil vadinin içinde kayboluyordu iri, parlak, çakmak çakmak yanan gözlerim ve bıraksalar, bırakacaktım kendimi bu derin cennete. Doğanın yeşilinden oluşmuş bir havuzdu aşağısı, börtüsüyle, böceğiyle, meşesiyle, çamıyla, kuzusuyla, kurduyla...Uzun yürüyüşler yapmıştık o yaylada. Metrelerce yol gidip, çalıların arasından bir bir mis kokulu adaçaylarını ayıklayıp içirmişti dedem, tavşanlar çıkmıştı karşımıza. Ufacık çocuklar yalınayak koşuşturuyordu dikenli otların arasında ve ben onların bu korkusuzluğunu, bu alabildiğine özgürlüğünü hayretle ve daha çok da bir imrenmeyle seyrediyordum. Tüm hayatlarını burada kaygısızca geçiren mutlu insanlar... Hani, soğuktan sıcağa, sıcaktan soğuğa sığınır ya insan; işte burası böyle bir yerdi. Soğuktan sıcağa, sıcaktan soğuğa sığınıyorduk biz de.

Çocukluğumdaki o yazı tekrar yaşamaya geliyordum şimdi. Tam otuz yıl sonra... Uçak yere inmişti ve uzaklardan yine o türkü çalındı kulağıma: "Uzun ince bir yoldayım gidiyorum gündüz gece. Bilmiyorum ne haldeyim. Gidiyorum gündüz gece... "

Celin SİVRİKAYA 12/A

İnsanın yeryüzüne çıkışı yaklaşık beş milyar yıl öncedir ve insan o zamandan beri yaşamını sürdürmek için mücadele ediyor. Çevresini algılama, yiyecek barınak ihtiyaçlar saldırı ve korunma bunların hepsi ilk insanların yaşamlarını sürdürebilmek için ihtiyaç duydukları şeylerdir. Şüphesiz ki bunlarıngerçekleşmesi için gerekli olan yegane şey iletişim kurmak, çünkü bireysel olarak var olmak, o zamanlar için çok zor . Ortada ne dil var ne anlaşılacak başka bir yol. İşte bugün matematiğin temeli o zamanlar atılmaya başlandı: algılama, fark etme ve bunu hayata geçirme. Matematiğin evrensel dili, ilk insanların kemiklerin üzerine çizgiler çizmeye başlamasıyla yayılmaya başladı.

? : _ 6 % + 1/2 : = +
matematik ve insan
+ % = _ : 0 ?- % + -

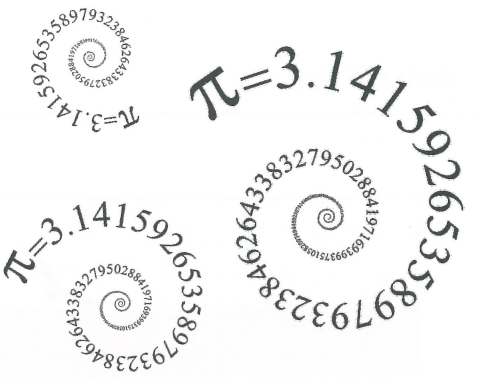
Matematiğe dair ilk kanıt 37.000 yıl önce Güney Afrika ile Mozambik arasındaki Swaziland'daki Lebombodağlarında bulunmuştur. Bir kemiğin üzerinde 29 çentik vardır ve bu kemiğin ismi Lebombo kemiğidir. Yani insanlarımız belirli ihtiyaçlarını karşılamak adına bazı şeyleri fark etmiş ve bunu görsel olarak ortaya çıkarmıştır. Matematik tıpkı var oluşu gibi ihtiyaçlar ile gelişmiştir. Değişen hayat koşulları beraberinde çözülmesi gereken sorunlar ve insanlar matematik sayesinde bu sorunlara çözümler getirmiştir.

Özellikle birçok filozof ve önemli bilim adamlarının ortaya çıktığı Antik Yunan, gerek özgür düşünce ortamı gerekse ticari faaliyetler sayesinde matematik kelimesinin doğmasını sağlamıştır. Matematik, matesis kelimesinden türemiştir ve anlamı ben bilirimdir.

Matematik bu koşullaraltında doğmuştur; peki ya bu gün? Bugün matematik hayatımızın neresinde? İlk insanların gelişmesine katkı sağlayan bu evrensel dil, insanlara artık her şeyi çok bildiğini düşündüğü için mi bir yük oluyor, yoksa hala matematiğe tıpkı tarih öncesindeki insanlar gibi ihtiyacımız mı var? Dünya olarak düşündüğümüz zaman, insanların yüzde ellisinden fazlası matematiği hayatın içinde kullanılmayan, gereksiz ve ağır bir yük olarak görüyor. Çünkü şu anda matematik demek anlamı bilinmeyen birçok kavram ve uygulamadan ibaret onlar için. Halbuki bu böyle değildir, matematik George Polya'nın da dediği gibi bir problem çözme sanatıdır.

Matematik evrenseldir. Dünyadaki tüm insanların aynı şekillerle anlaşabildiği tek dildir. Bilim dilidir. Fiziğin, kimyanın, biyolojinin temelidir. İnsan DNA sının dizilimi matematiksel kurallara göredir, fizik ve kimya kanunları matematikle açıklanır. Matematik çözümleyicidir, sorunlara yeni bakış açıları getirir ve anlaşılamayanı ortadan kaldırır.

Matematik dünyadaki tüm insanların aynı şekilde anlaşabildiği tek dildir.

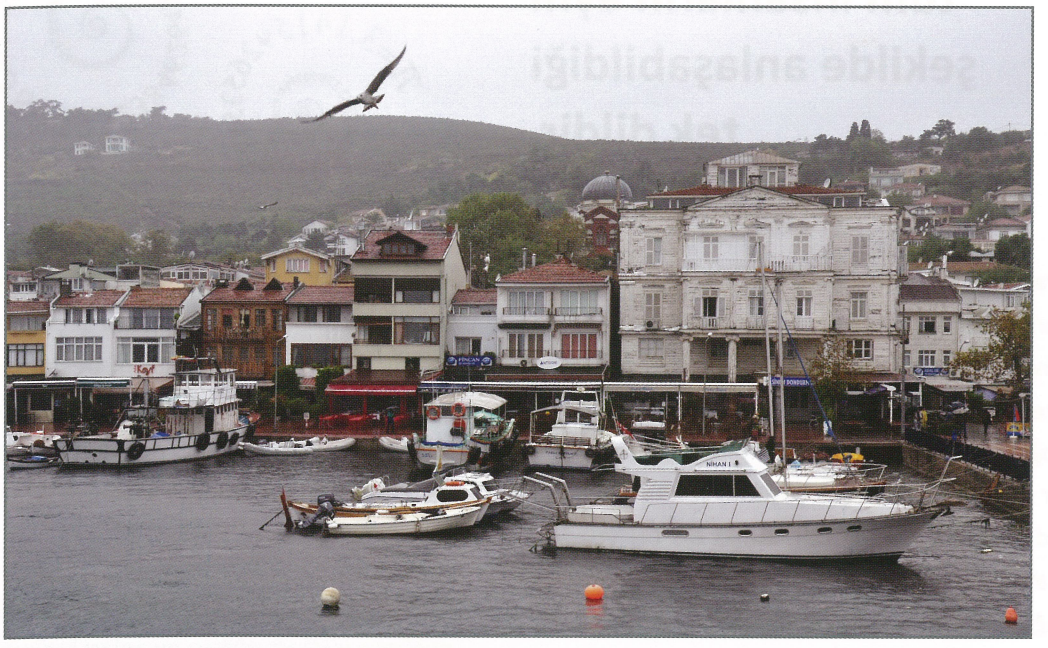
Pratiktir, kısa zamanda çok işler yapmayı ve karar vermeyi öğretir. Kimi zaman sağduyuya güvenmeye öğretir, denetleyicidir. Çözümlerin üzerinden geçer ve her zaman için tek olan doğruya ulaşır. Felsefedeki gibi matematik de bir sorunun birden çok çözümü yoktur. Doğruya giden yol bir ve tektir. Belki de bu yüzden matematik başarıya giden yolun aydınlanmasını sağlar çünkü başarı bir insan için zorlu olan o "tek"yolun sonundadır.

Matematik bir gizemdir, sayıların ve şekillerin sonsuza kadar birbirleriyle farklı kombinasyonlar yapabileceği bir gizem. Asırlardan beri matematikçiler sayıların gizemini araştırmıştır ve farklı özelliklere sahip olan birçok sayı bulmuşlardır. Örneğin 1 sayısının yanına 100 tane sıfır yazılmasıyla oluşan sayı Gogool sayısıdır ve bugün internetin en büyük arama motoru olan google, Gogool sayısından türemiştir. Matematik ufku genişletir, yeni bilgilere ulaşma yolunu gösterir. Her zaman yeni şeyler öğretmeye isteklidir, matematikte sınır yoktur. Her yeni bilgi, yepyeni bir bilgiyi doğurur. Ünlü düşünür Voltaire matematik hakkında şöyle demiştir: "Ne kadar çok bilirsen o kadar az emin olursun".Ayrıca matematik doğanın ta kendisidir çünkü matematik bütün evrenin içinde gizlidir. Balinaların seslerinde bile matematiksel bir kural vardır ki bu sistem bugün birçok teknolojik aletin yapımında kullanılmıştır. Sırf insanlar değil, özellikle kuşlar ve diğer canlılar sayılara karşı seçicidir. İki, üç ve dört sayılarını yavrularını beslemek ve av bulmak konusunda bilinçsiz olarak kullanmaktadır. İnsan da doğanın bir parçasıdır, ve bir insanın yaşamında matematikten kaçma şansı yoktur.

Matematiğin soyut kavramlar ile inşa edilen bir düşünce yumağı olması insanları korkutmamalı. Matematiğin anlaşılamaması yabancı ve zor gelmesi, düşünceleri ifade eden özel semboller yüzündendir. Matematiğin insana asıl vermek istediği şey türev, matris, determinant, diziler, logaritma olmak zorunda değil. Matematik bunları kullanarak insana yeni bir felsefe yaratmaya çalışır, problem çözmeyi, akıl yürütmeyi, iletişim kurmayı genellemeyi ve gelişimi yaratmayı sağlar. Anlaşılamayan semboller, zorluklar sebebiyle matematiği hayattan çıkartmamalıyız çünkü o zaman karşılaştığımız sorunları çözmek yerine onlarla beraber yaşamak zorunda kalırız. Goethe der ki: " Çözümünde görev almayanlar problemin bir parçası olurlar". Sorunun bir parçası olmamalıyız, nasıl ki ilk insanlar var olmak için matematiği içselleştirmiş ve onunla beraber yaşamışsa bizler de gelişmek için onun felsefesini benimsemeliyiz. Matematik bir canavar değildir, sadece gizemli ve geniş bir arkadaştır; tanımak zaman gerektirir.

Kaynaklar: Wikipedia-gezenmatematik.com-Bilim Teknik-Ünlü sözler(wikipedia)

Beril BERKEM 9/B

Heybeliada

Denizi hisset çarparken damlalar tenine
Yakar biraz tuz ama serinletir yine de
Bırak kendini dalgalara
Açılırken adanın sularında

Denizi hisset, vururken yelkenler birbirlerine
Gurcataların kavgası karışır martı sesleriyle
Ürpertse de içini rüzgârın sesi
Kulaklarının pasını siler melodisi

Denizi hisset, yelkenlerin ardından bakan güneş
Dalgaların ardından görünen bir ada
Adanın üzerinde kulesi çıkan bir köşk
Vapurların ardında bir ada; Heybeliada

Denizi hisset, özgürlüğü,
Rahatlığı, huzuru,
Telaş yapma, bırak kendini
Bu Heybeliada'nın sihri

Bilgi, İyilik ve Kararlılık Üçgeni

Bilginin yapamayacağı bir şey yoktur...

İnsanlık, ortaya çıktığı günden bugüne kadar katettiği yolu kuşkusuz bilgi sayesinde başarmıştır. İnsanın bu yolculuktaki diğer önemli yoldaşları iyilik ve kararlılık olmuştur. İnsanlarda şüpheyi oluşturan şey, verilen bilginin kesin olmamasıdır. Böyle durumlarda en mantıklı yaklaşım da şüphe duyma olmalıdır zaten. İki kere ikinin dört ettiğini bilmeyen ya da inkâr eden yoktur sanırım. Doğruluğu kanıtlanmış bir bilgidir bu, en azından aksi ispatlanana kadar. Bilimin de bence insanlığa olan en büyük ve en önemli katkısı insanların aklındaki dayanaksız bilgilerin yarattığı şüpheyi yok etmesidir.

Bu oyundaki bir diğer önemli aktör de iyiliktir. İyilik bir insandaki yardımseverlik, merhamet ve empati konseptlerinin bileşkesidir. Peki, etik nasıl tanımlıyor "iyi"yi. "İyi, ahlaki olarak yapılması lazım gelen, iradenin yapılmasına özgürce karar verdiği eylemlerdir." diyor. Bu tanımda dikkatimi çeken diğer iki kavram da irade ve özgürlüktür. İrade için; "ikilem karşısında kalan insanın doğal eğilimlere karşı karar verme yetisidir." demek uygun olacaktır diye düşünüyorum. Özgürlüğe gelince... Kişinin kendi içinden gelen isteklere, ideallere göre davranabilmesi, başka bir deyişle kendisini yönlendirebilmesidir.

En son oyuncumuz da kararlılıktır. Bir insanı yolunda tutan, hedefe kilitleyen şey tam da budur işte. Başarının kilit noktalarından biridir. İstediği şeye odaklanmış cesur bir insanı yolundan alıkoyacak hiçbir güç yoktur.

Konfüçyüs'ün de dediği gibi, "Bilgi insanı kuşkudan, iyilik acı çekmekten, kararlı olmak korkudan kurtarır."

Kanımca insanı hayatta güçlü kılan bu üç ögeden herhangi birinin eksikliği, bizlerin başarısızlığa doğru bir patikaya sapmamıza neden olur. Hayal kırıklığının dik yamacından bizi tekrar yukarı çekecek o el, o halat, o güç de aslında bu üç şeyin bileşkesidir.

KIRŞEHİR'İN BOZLAKLARI PERDE İNDİRİYOR...

25 Eylül'de Anadolu'da her evin cenazesi vardı...

ora KENT / 8. Dönem Mezunu

Ölümün karşısında hiçbir güç duramıyor. Dünyadaki bütün sevgi ve şefkat bir araya gelse bile bir ömrü uzatmak elde değil.

Kısa bir süre önce, ömrünce kültürümüz için mücadele eden, onu zenginleştiren büyük bir ustayı kaybettik. Ardından söylenecek ne varsa söyleniverdi... Bana kalan kendi kuşağım adına bir iki cümle düşürebilmek...

25 Eylül'de Anadolu'da her evin cenazesi vardı. Büyük insanların kaybı sadece bedensel olmuyor. Ülke olarak bu kaybı büyük bir hüzünle karşıladık ama büyük usta, ne yazık ki en çok değeri ve ilgiyi öldükten sonra gördü. Tıpkı Nazım Hikmet, Ruhi Su, Mahsuni Şerif ve daha niceleri gibi.

Her şey sevmekle başlamıyor muydu? Sevmek için önce bilmek gerekliydi. Farkında olmak... Herhangi bir şeyi görmeden, tanımadan onun yarattığı farkı göremezsiniz. Bugün gençlerin çoğu Neşet Ertaş'ı, Ruhi Su'yu bilmezken; Âşık Veysel'in sadece ismini bilirken, bu kişilerin isimlerini ve emeklerin yaşatmak biraz zor! Onlara herkesin zevklerinin benzerleştiği - aynılaştığı- şu 21. yüzyılda farklı olanların, bize özgü olan hazinelerin değerini anlatmak doğru olandır diye düşünüyorum. Üzülerek söylüyorum ki bugün türkü dinleyen birini küçümsemek marifet olarak görülüyor.

"Babamla ben aynı ruhun insanlarıyız."

Neşet Ertaş 1938 yılında doğdu. Babası saz ustası Muharrem Ertaş, annesi Döne Hanım'dır. Annesinin ölümünden sonra babası ve kardeşleriyle birlikte köye dönmüşler ve çocukluğu bu köyde geçmiş. Ertaş, ilkokula gittiği yıllarda önce keman, sonra da bağlama çalmayı öğrendi. Babası Muharrem Ertaş ile yörenin düğünlerinde çalıp türküler söylemeye başladı. Ertaş, etkilendiği tek kişinin babası Muharrem Ertaş olduğunu söyler. Kendi ifadesi ile bunu şu şekilde ifade eder; "Babamla ben aynı ruhun insanlarıyız."

"Neden Garip Garip Ötersin Bülbül"

Neşet Ertaş, 1950'li yılların sonunda İstanbul'a gelerek ilk plağını çıkarır. Halk tarafından çok beğenilen bu plağı ardından diğer plak çalışmları, kaset ve halk konserleri takip eder. Daha sonra Neşet Ertaş Ankara'ya yerleşir. Burada yaşadığı sağlık sorunları nedeniyle kardeşinin daveti üzerine Almanya'ya gider. Çocuklarının eğitimi ve sanatsal çalışmalarından dolayı uzun bir süre Almanya'da kalan sanatçı, 2000 yılında İstanbul'da verdiği konserle sahne hayatına geri dönmüştür.

Demirel zamanında kendisine sunulan "devlet sanatçılığı" unvanını 'Hepimiz bu devletin sanatçısıyız, ayrıca bir devlet sanatçısı sıfatı bana ayrımcılık geliyor.' diyerek teklifi kabul etmedim. Ben halkın sanatçısı olarak kalırsam benim için en büyük mutluluk bu. Şimdiye kadar devletten bir kuruş almadım, bir tek TBMM tarafından üstün hizmet ödülünü kabul ettim. Onu da bu kültüre hizmet eden ecdatlarımız adına aldım." diyerek geri çevirmiştir. Fakat halk büyük destek vermiş ve Neşet Ertaş adeta yaşayan bir efsane olmuştur. UNESCO tarafından "yaşayan insan hazinesi" kabul edilen Ertaş, 25 Nisan 2011 tarihinde İTÜ Devlet Konservatuarı tarafından fahri doktora unvanına layık görülmüştür.

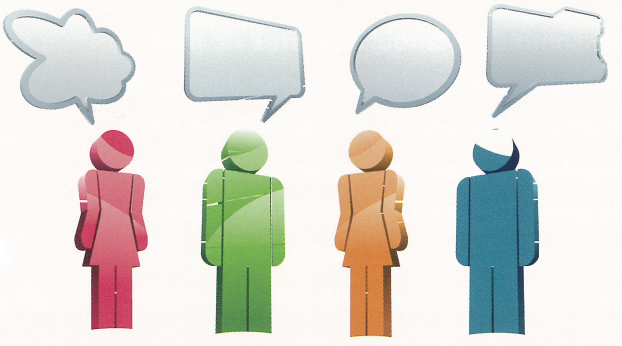
"Halk onu tek bir kişi sanıyordu; elindeki sazın bin yıldır çalındığını, avazının bin yıldır Anadolu gökyüzüne salındığını bilmiyordu. Âşık Veysel'in sesi toprağa benzerdi, Neşet'inki ise gökyüzüne, bulutlara, rüzgârlara, en yüksekten uçan turna kuşlarına. Neşet Ertaş bizi geçmişimize bağlayan bir köprüydü dedim... Orta Asya'dan gelen Türkmen boylarının pentatonik müziğini duyuruyordu bizlere. İnsanlar bilinçle kavramasalar bile, kromozomlarına kazınmış olan bu tarihsel hafızayı hissediyorlar ve "İşte bu bizden!" diyorlardı.

Nasıl Âşık Veysel'le, Âşık Mahzuni'yle birer devir kapandıysa, Neşet Ertaş'la da Kırşehir bozlakları perde indiriyor. "

Neşet Ertaş ve onun yoldaşları neden fark yaratmışlardır? Neşet Ertaş ve onun yoldaşları hiçbir zaman popüler olma uğruna kendi kişiliklerinden taviz vermemişlerdir. Her zaman doğru bildiklerini yapmışlar; ne düşünüyorlarsa ne hissediyorlarsa sanatlarına aktarmışlardır. Bu sebeple oldukça samimilerdir. Sevgiliden ayrı kalmayı işleyen bir yapıtında bir grup dansçı kız göremezsiniz. Temiz bir kalbin özlemi nasıl olur onu görürsünüz. İşte bu yüzden Neşet Ertaş ve onun geleneğinin diğer temsilcileri çok önemlidir. Onlar yozlaşmamıştır ve bizim onlardan öğreneceğimiz çok şey vardır.

Neşet Ertaş ve yoldaşları aynı zamanda evrensel kimliğe sahiptir. Onlar dünya vatandaşlarıdır. İnsanlığın birikimine büyük katkıları vardır. Onlar gibi insanlar geçmişi bugüne bağlarlar. Onlar olmadan, sahip olduğumuz kültürü geleceğimize nasıl aktarabiliriz? Bizler nasıl geçmişten besleniyorsak, gelecek nesiller de umuyorum ki bizim bugün sahip olduklarımızdan besleneceklerdir. Biz bugün neye sahip olduğumuzdan bihaber yaşarsak, bütün bu değerler bizimle beraber kaybolup gider. Ne yazık ki modern çağın iyice iliklerimize işlemesiyle beraber, trenin kaçmasına çok az kaldı.

Ahmet ÇETİN / Uzman Psikolojik Danışman

"BOŞ"luğa Tahammül

Boş'luğa tahammül edebiliyor muyuz ?

Günlük yaşamımızı düşünelim, her an'ımızı bir faaliyetle dolduruyor muyuz? İşimizi yapmanın dışında "boş" kalmamak için kitap, gazete dergi okumak, müzik dinlemek, cep telefonuyla bir arkadaşımızla konuşmak veya mesajlaşmak. Spor yaparken, yemek yaparken, ders çalışırken, yürürken, eve giderken... Ya müzik dinlemek ya cep telefonuyla konuşmak ya da televizyon izlemek...

Ya işkolikler. Gündüz ve gecelerini iş ile dolduranlar. İş yerlerini bilgisayarları veya cep telefonları ile yanlarında taşıyanlar ya da akşamları veya hafta sonları için ek faaliyetler yaratanlar...

Peki, kendimizle baş başa kalırsak ne olur? Aman... Boşluk tahammül edilemez bir tasarım. Yokluk demek. Aynı zamanda dış kabuğu olan bir varlığın da içi boş olabiliyor. Yani ille de gözle görülemeyen, algılanamayan bir yanı olmak zorunda değil. Ancak iş, ruhsal aygıttaki boşluğa, yokluğa gelince insanoğlu kelimelere dökemediği bir duygu yüküyle eziliyor. İnsanoğlunun dünyaya geldikten sonra gördüğü ya da varlığıyla yer değiştirdiği ilk boşluk, doğumdan sonra anne karnında bıraktığı boşluktur. İnsan içi boş bir kalıptır. İçindeki boşluğu ruhuyla doldurmak ister. Ruhun bedene oturması, hayatın içimizden geçip giderken yarattığı depreme, sürtünmeye dayanma olasılığımızı artıracaktır. Gelişim sırasında ve gerçek dünya ile iletişim artıkça çocuk, ruhsal ve bedensel güçsüzlüğünün farkına varır. Böylece kendisine olan öz saygısı devam etse de zorunluluklardan dolayı dış nesnelere de yönelmelidir. S.Freud'a göre insanoğlu bir kez tattığı doyumu sürekli olarak yeniden arar. Çocukluğunda elde ettiği doyumu unutamaz ve ondan vaz geçemez. Bu nedenle kendisinde gerçekleştiremediği idealin yerine koymak için nesneler seçer.

Öte yandan yaşamın ilk yıllarında oluşan ve kimliğin sürekliliğini sağlayan unsur, ilişkiler kalıbıdır. Bu kalıp yaşamın en temel ilkelerinden "süreklilik" ilkesinin geçerliliğini sağlar. Yaşamın sonraki dönemlerindeki seçimler, bu kalıba uygun olarak yapılacaktır. İlişkiler kalıbının oluşması boşluğun oluşması sayesinde olur. Bir kalıp varsa içi doldurulacak bir boşluk da var demektir.

Boşluk "boş"tan gelir ve yokluk, olmayış, yalnızlık ama aynı zamanda özgürlük bağımsızlık gibi anlamlar içerir. Burada bir paradoks gündeme gelir. İnsan özgürleştikçe yalnızlaşır. Öte yandan, boşluk duygusundan ergenlikte sıklıkla şikâyet edilmesi rastlantı değildir. Ergenlik özgürleşilen, bağımsızlaşılan ama aynı zamanda yalnızlaşılan bir dönemdir. Ergen çoğunlukla kendini boşlukta hissetmek, içini boş hissetmek, sıkıntı, kendi duygularını tanımlamada zorluk, kendini var olarak hissedememek gibi şikâyetlerde bulunur. Burada önemli olan boşluğun nasıl deneyimlendiğidir. Koşullar ne olursa olsun, zaman içinde bir süreklilik duygusuna sahip olunmalıdır. Kendilik ile iç dünya arasında ilişki bozulduğunda, iç nesnelerin yitirildiği, kendiliğin terkedildiği duygusu yaşanır ki yaşamın boşluğu duygusunun temelinde yatan budur. Bu nedenle kişi boşluğu doldurmak için sürekli olarak çaba sarfeder. Kendisini meşgul edecek araçlar arar.

Günümüzde cep telefonu ve internet, boşluğa tahammül etmeyi kolaylaştıran araçlar haline gelmiştir. Kişi bu araçlarla yalnız olup olmadığını denetlerler. Mesajlar ve konuşmalarla her anlarını "doldurma" çabasındadırlar. Araştırmalara göre, günümüz ergenleri için uyku süresinin azalması, sigara ve alkolden daha fazla tehdit edici faktör olmaya başlamıştır. Bunun nedeni olarak ise ilişki kurma ihtiyacı nedeniyle cep telefonlarının gece boyunca başuçlarında bulunması ve uyku aralarında mesajlaşmaları düşünülebilir.

İlişki kurma biçimi olarak iki kişilik tipi tanımlanmaktadır; Sosyotropi ve Otonomi kişilik tipleri.

Otonomik özellik gösteren bireyler başkaları tarafından kontrol edilmek istemeyen; bağımsızlığa ve başarıya büyük önem veren kişilerdir. Yüksek otonomiye sahip insanlar, kişisel başarı ve başarısızlıklara büyük önem verirler. Çevre üzerinde sağladıkları kontrolün kaybı ya da algılanan başarısızlık depresyona yol açabilir. Çevrelerinde olup bitenleri kontrol etmeye ve başarılı olmaya yoğun gereksinim duyanlar olarak kavramsallaştırılmıştır. Sosyotropik kişiler ise sosyal bağların zayıflaması, ilişkilerin sonlanması ve reddedilme gibi durumlara aşırı duyarlı kimselerdir. Yüksek sosyotropik insanlar için, diğer insanlardan onay almak çok önemlidir. Kişilerarası ilişkilerde algılanan kayıp veya reddedilme bu tür insanlarda depresyona yol açabilir. Otonomik kişiliği olan kişiler için boşluğa tahammül daha kolay olabilirken, sosyotoropik kişiler için boşluk ilişkinin kopması olarak adlandırılıp tahammül edilmesi daha zor olabilir. Bu nedenle kişi, sevilip sevilmediği veya kendisinin diğeri için önemini kontrol etmek için çabalar; daha fazla arar, daha çok çalışır, karşısındaki kişiyi memnun edecek, onun hoşuna gidecek davranışlar yapar.

İçinde bulunduğumuz tarihsel dönemeci "boşluk çağı" olarak adlandıran GillesLipovetsky, narsistik bozuklukların artışını, yaşamı hissetmemek, iç boşluk duygusu, anlamsızlık duygularının artışına bağlar.

Boşluktan nefret etme bugün kültüre ait hale gelmiştir. Aslında insan yaşamında boşluk artmamıştır. Yeni olan, boşluğa tahammülsüzlüktür. Boşluktan nefret etmektir. Boş zamanlar mutlaka doldurulmalıdır. Yaşamda mükemmellik ve düzen aranmakta eksikliğe, rastlantıya ve boşluğa yer bırakılmamaktadır.

Kaynak : Ahmet Çetin, (2007) "Yaşlılarda Sosyotropi-Otonomi Kişilik Özellikleri ve Depresyon" Yayınlanmamış YL. Tezi. Engin Eker, İnd.Tar.02.01.2012-http://www.doktorsitesi.com/makale/iliskilerin-boslugu---boslukla-iliski/3549. Talat Parman, (2008), "Ergenlik ya da, Merhaba Hüzün", Bağlam Yayınları,3.Basım

Büge EREL 9/B

Franz Kafka "Dönüşüm" adlı eserini yazarken konuları, üzerinde durmak istediği noktaları, olağan bir şekilde değil olağandışı unsurlardan yararlanarak anlatmıştır.

Bir insanın böceğe dönüşmesi gibi...

Eserin başkahramanı Gregor Samsa'nın uyanmasıyla kendisini böceğe dönüşmüş olarak bulması bir oluyor. Henüz kitabın ilk sayfasındayken okuyucu tarafından sorgulanması pek kolay olmayan bir soruyla karşılaşıyoruz: "Neden böcek?" Araştırma yaptığımızda eserin orijinal yazımında "böcek" için kullanılan kelimenin, Orta Almanya'da "kurban edilmeye uygun olmayan kirli hayvan" olarak nitelendirildiği karşımıza çıkıyor. Bu da demek oluyor ki Franz Kafka, "Dönüşüm"ü yazarken toplumda hoş görülmeyen bu hayvanı tesadüfen seçmemiş!

Bir Başkaldırının Manifestosu : DÖNÜŞÜM

"Dikkat çekmemek hayatta kalmak demektir. "

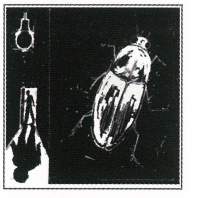
Samsa'nın böceğe dönüşmesinin nedenini hayata boyun eğmekten ve monotonluktan sıkıldığı için bir başkaldırı olarak görebiliriz. Samsa, böceğe dönüşmeden önce, aile içerisindeki sevginin tamamen bir göz boyama olduğunu ve çarkın dönmesini sağlamak için var olduğunun farkına varmıştır. Böylece çevreden kopmaya ve uzaklaşmaya başlar.

Aslında Kafka, Gustav Janouc'la olan konuşmalarında, eseri özetlemiştir: "Hayvana geri dönülüyor böylesi, insanca yaşamaktan çok daha kolay. Herkes sürüye katıldığından ötürü güven içerisinde kentlerin yolarından geçip işe, yemliklerin başına ve eğlenceye gidiyor. Tıpkı büroda olduğu gibi sınırları iyice çizilmiş bir yaşam. Böylesi bir yaşamdan mucizeler değil yalnızca kullanma talimatları, doldurulacak başvuru formları ve kurallar beklenir. Özgürlükten ve sorumluluktan korkuluyor. O nedenle insanlar, kendi yaptıkları parmaklıkların ardında boğulmayı yeğliyorlar. Soyut da olsa ilk dönüşüm, Gregor Samsa'nın böceğe dönüşmesi yani bahsedilen sistemin dışına çıkmasıdır. Samsa'nın asıl dönüşümü ise başkaları tarafından yontulmuş düşüncelerinden de kurtularak insan olduğunun, yaşadığının farkına varması yani var olan parmaklıklarını kendi elleriyle kırmayı başarmasıdır.

Gregor Samsa böceğe dönüşerek sistemin buyurduğu her şeyden kurtulmuştur.

Samsa bu başkaldırışın ona özgürlük getireceğine inanmaktadır, ta ki bulunduğu ortamdan uzaklaştırılmaya, dışlanmaya başlayana kadar yani başkalarının sınırlarını çizdiği bir özgürlüğe sahip olduğunu anlayana kadar. Samsa çevresi, ailesi tarafından dışlanmaya, yetkisiz biri olmaya başlar. İçinde bulunduğu sisteme başkaldırması, onu sistem dışı olmaya sürükler. Aile bireyleri tarafından hiçbir işe yaşamayan, mide bulandırıcı bir böcekten başka bir şey değildir. En acısı da hepsi ondan utanmaya, onu olabildiğince soyutlamaya çalışmaktadırlar. Samsa, toplumun kurallarının dışına çıktığı andan itibaren herkes tarafından, işlevsiz ve değersiz olarak görülmeye başlanmıştır. Gregor Samsa'yı bir odaya kilitleyerek üzerinde kurulan baskı ve güç gösterileri onun da bir o kadar güçsüzleşmesini sağlamıştır. Aynı zamanda Gregor Samsa sahip olduğu konumun, sevginin her şeyin formaliteden olduğunu hayatı boyunca yalnız olacağını anlar. Tüm bunlara rağmen Samsa'nın kurallara karşı gelmekte ısrarlı olduğunu görmekteyiz, bunun da kuşkusuz tek nedeni bir böceğe dönüşmenin, başka birinin hâkimiyetinden kurtulabilmek için olan tek yol olmasıdır.

Gregor Samsa böceğe dönüşerek sistemin buyurduğu her şeyden kurtulmuştur, fakat bununla beraber sistemdeki olaylardan, iletişimden de uzak kalmıştır. Kitap boyunca Samsa konuşmalar dışında kalır, herkesi anlar lakin kendini anlatamaz.

Bu tür olumsuzluklara rağmen Gregor Samsa'nın insan olarak yaşadığı monoton hayatı ve mutsuzluklarının yerini onu mutlu edecek şeyler almaya başlar. Odasında ve tavanda yürümek, yemek yemek ve yalnız kalmak gibi birçok şey onu mutlu etmeye başlar, çünkü Samsa ilk defa özgürlüğü ve kendi kararları doğrultusunda bir şeyler yapabilmektedir.

Eserde baba karakteri otoriteyi ve saygınlığı temsil eden kişi başka bir deyişle kural koyucudur. Toplumdaki üst sınıfı baba temsil eder, hiç kimse onun kuralları dışına çıkamaz. Kafka'nın ve Samsa'nın babaları arasındaki benzerliğin yanı sıra anneleri de oldukça benzer durumdadır. Anne, hep babanın arkasında, yani pasif bir roldedir.

Eserde de gözden kaçabilecek durumlardan biri bizim Gregor'un kız kardeşi Grete'nin "dönüşüm sürecine" şahit olmamızdır. Hatta belki de değişime uğrayan tek kişi Grete'dir. Çünkü Gregor hikâyenin ilk sayfasından itibaren monotonluktan uzaklaşıp, insansal duygularını doruklarında yaşar. Grete ise Gregor'un çalışamamasından dolayı işe başlamış ve istemsiz bir şekilde kendini sistem için çalışan birine dönüşmüş olarak bulmuştur. Ayrıca Gregor tarafından çok sevilen Grete zamanla insani duygularını kaybetmeye başlamış Gregor'a olan ilgisi ve sevgisi yok olmuştur. Ondan kurtulmalarını dile getiren tek kişi olur. Bu da Samsa için son darbe olur, o sistemin bir parçası olmak yerine bilerek ölüme gider. Grete'nin de onu bırakmasıyla odasına çekilir, kapısını kapatır ve ertesi sabah ölü olarak bulunur.

Ailenin artık Samsa'dan yararlanabileceği hiçbir şey kalmamıştır o yüzden çöp kadar değersiz gördükleri oğullarının yokluğu onları huzur kapısını açar. Bu şekilde uzun süredir fark edemedikleri bir şeyi fark ederler; Grete'nin onlar için mükemmel bir imkân olup, yeni bir pazara dönüştüğünü.

Mina YANIK 11/B

Bir yıl önce, bugün... Hafızanızı yoklayın ya da tek bir tuşla telefonunuzdaki resimlere gidin, geçen seneki maillerinizi kontrol edin ya da hiç durmadan dinlediğiniz o şarkıyı açın.

MASKE

Gülünç değil mi? Bir anda hayatımızı üç yüz altmış derece değiştiren şeyler nasıl da çoğaldılar, birer anı oldular. Kimi zaman hatırlandılar, kimi zaman unutuldular, yeri geldi hafızalarımızdan tamamen yok olmak üzere silindiler. Hayatlarımızı bu denli değiştiren ne peki? Bu şaşırtıcı, heyecan verici ve alabildiğine hızlı değişimi sağlayan bir güç mü var, yoksa tamamen bizim elimizde olan bir şey mi? Hayır, sadece başımıza kötü şeylerin gelmesinden ya da bizi altüst ettiğini düşündüğümüz olaylardan bahsetmiyorum. Acı ya da tatlı, yaşanan her şeyin o kaçınılmaz değişimi... Değişen, insanın kendisi mi yoksa yüzüne taktığı maskesi mi? Kim ne derse desin, dünyanın neresine giderseniz gidin, tanık olduğunuz farklı hayatlarda, tanıştığınız farklı bedenlerde asla insanların gerçek yüzlerini göremeyeceksiniz. Bu mümkün olmayacak çünkü hayat bir tiyatro sahnesinden farksız ve biz insanlar her yeni başlangıçta tıpkı oyuncular gibi farklı yüzlere bürünüyoruz.

Gülünç değil mi? Bir anda hayatımızı üç yüz altmış derece değiştiren şeyler nasıl da çoğaldılar, birer anı oldular. Kimi zaman hatırlandılar, kimi zaman unutuldular, yeri geldi hafızalarımızdan tamamen yok olmak üzere silindiler. Hayatlarımızı bu denli değiştiren ne peki? Bu şaşırtıcı, heyecan verici ve alabildiğine hızlı değişimi sağlayan bir güç mü var, yoksa tamamen bizim elimizde olan bir şey mi? Hayır, sadece başımıza kötü şeylerin gelmesinden ya da bizi altüst ettiğini düşündüğümüz olaylardan bahsetmiyorum. Acı ya da tatlı, yaşanan her şeyin o kaçınılmaz değişimi... Değişen insanın kendisi mi yoksa yüzüne taktığı maskesi mi? Kim ne derse desin, dünyanın neresine giderseniz gidin, tanık olduğunuz farklı hayatlarda, tanıştığınız farklı bedenlerde asla insanların gerçek yüzlerini göremeyeceksiniz. Bu mümkün olmayacak çünkü hayat bir tiyatro sahnesinden farksız ve biz insanlar her yeni başlangıçta tıpkı oyuncular gibi farklı yüzlere bürünüyoruz.

Aynı bedenler ama farklı suratlar ...

Başlangıçlar, büyük değişimlerin bir sonucu değil midir aslında? Maskelere en çok ihtiyaç duyduğumuz an da başlangıçların ta kendisidir kuşkusuz. Çoğunlukla korkularımızdan, endişelerimizden arınmak için bir gard gibi görürüz maskelerimizi. Sorgusuz sualsiz sığınırız ona, hemen arkasına saklanıveririz. Kendimizi insanlardan korumak adına gerçek yüzümüzü göstermekten çekiniriz. Kendimizce sebepler üretiriz. Bazen sadece güçsüz görünmekten korkarız ki budoğuda ya da batıda, güneyde ya da kuzeyde; kısaca nerede olursanız olun en çok rastladığımız sebeptir. Ayakta kalabilmek adına, bu zorlu düzenin içinde var olabilmek adına takınırız maskelerimizi. Güçsüzlüğümüzün arkasında gizlenmek, elimize geçen ilk maskeyi takmak bir çıkış yolu gibi gelir.

Dünya var olduğundan beri, ilk insandan bugüne, ya da kelimenin tam anlamıyla ego denen şey ortaya çıktığından beri maskeleriyle yaşamayı öğrendi insan. Verdiği bu mücadele hiç değişmedi. Aynı bedenler ama farklı suratlar... Yeni bir ortama girerken ya da bir insana artık güvenimiz kalmadığında, en yakın bildiğimiz insan en uzağımız oluverdiğinde ya da kendimizi birtakım oyunların içinde bulduğumuzda amaç hep aynıydı; yıpranmamak adına gardlarımızı indirmek. Düzene ayak uydurmanın bir yoluydu belki bu, belki de sadece kendimizi inandırmıştık doğrusunun bu olduğuna. Senenin farklı günlerinde, farklı mevsimlerde hayatlarımıza ansızın giren insanlara karşı taktık bu maskelerimizi. Bazense artık gerek kalmadığını düşündük, indiriverdik o insana karşı taktığımız maskeyi, tam anlamıyla kendimiz olmayı seçtik ona karşı ve sonucunda incindik. İşte tam da o zaman bir kez daha aynı ses fısıldadı kulağımızda: "Maskeni tak!"

Hayat denen bu büyük sahnede, kendimizi davetsizce içinde bulduğumuz oyunlarda döngü hep aynı. Zaman farklı, mekân farklı ama mücadele hep aynı. İnsanlar, mevsimler, seneler değişse de bu oyun oynanmaya devam edecek. Aranılan şey hep aynı olacak: yeni bir maske... İşte şimdi hazırsınız, öyleyse oyun başlasın!

Modern insanın bölünmüşlüğü

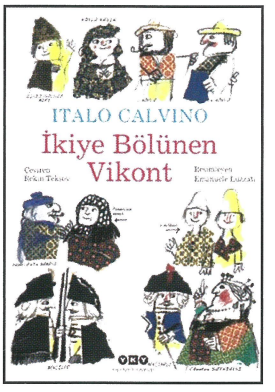

Bütün olan her şey, böyle ortadan bölünebilecek olsa, herkes körelmiş cahil bütünlüğünden sıyrılırdı.

Italo Calvino, "*Atalarımız*" üçlemesinin ilk kitabı "*İkiye Bölünen Vikont*"u 1952 yılında oyun olsun diye yazmaya başladığını bir söyleşisinde dile getirmiştir.

"*İkiye Bölünen Vikont*"u yazmaya başladığımda, öncelikle eğlenceli bir hikâye yazmak istiyordum. Hem kendim eğleneyim diye, hem de mümkünse başkaları eğlensin diye: Aklımda ortadan ikiye biçilmiş bir adam imgesi vardı; bu ikiye biçilmiş adam konusunun, insanın bölünmüşlüğünün anlamlı bir konu olacağını, çağdaş bir anlamı olacağını düşündüm: Hepimiz bir biçimde kendimizi tamamlanmamış hissediyoruz, hepimiz bir yanımızla kendimizi gerçekleştiriyoruz, öteki yanımızla değil."

Savaştan dönen ve savaş sırasında bedeni ikiye bölünen Vikont Medardo'nun tuhaf hikâyesi yeğeninin ağzından anlatılıyor. Vikontun bedeninin bir yarısında "iyi", diğer yarısında "kötü" kişiliğin uç noktaları yaşamaktadır ve bunların tekrar bir araya gelmesi olanaksız görünmektedir.

Hazırlık sınıfı öğrencileri kitabı okuduktan sonra modern insanın bölünmüşlüğü ile ilgili görüşlerini paylaştılar.

Canset GENÇKAL

Italo Calvino "*İkiye Bölünen Vikont*" adlı kitabında bir insanı ikiye bölmüş. İyiye ve kötüye. Peki ya günümüzdeki modern insanlar? Onlar kaç parçaya ayrılıyor? Onların ruhları kaç parça? İyi ve kötü, akıllı ve akılsız, güzel ve çirkin... Kaç tane sıfat var, insanın ruhunu niteleyen ? Aslında modern insan iki parçaya değil, çok parçaya bölünmüştür günümüzde. Belki teknolojinin, belki de hayat şartlarının yüzünden gerekliydi bu bölünmüşlük. Belki de ilerlemek için gerekliydi bu bölünmüşlük.

uzcan AHISKA

yöneten insanın nasıl
asını isterdiniz? Dünyanın en
nsanı mı, yoksa dünyanın en
i insanı mı? Bu kitap size
e bölünen insanların mı,
sa bütün olan insanların mı
a eksik olduğunu gösterecek.

ız AKISKA

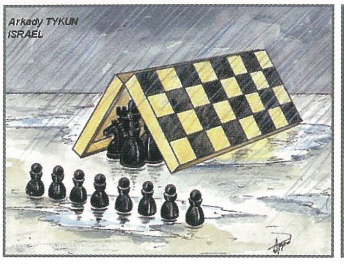
ümüz insanı, kendini biriyle
ıslamayı, biriyle yarışmayı,
şırken onu sokak
iriyle"ezip geçme"yi
açlıyor. Kendisinden başka
seye yardımı dokunmuyor
endini iyi gösterip tam aksini
guluyor. Kendisini çok
dımsever zannediyor, ancak
disinden başkasına iyiliği
unmuyor. Kendisinin
madığı, yapamadığı şeyleri
şısındakinden bekliyor. Bir
i, bir kötüyü oynuyor.
ılardan yola çıkarak sizce bir
anın bütünlüğünden ve
amlanmışlığından
ısedilebilir mi? "İki yüzlü"
imi neden var? Neden her
de "ikili oynuyor" deniyor?
ıkü aslında insan, kendi
de birleştiremediği,
ıgeleyemediği şeyleri
abilen dünyadaki tek canlıdır.

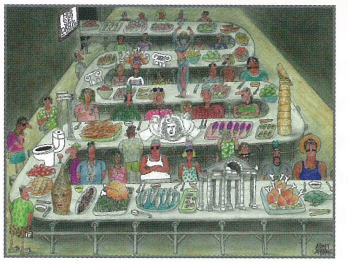
Alpin Ege BÜYÜKLÜ

Her insan iyi ve kötü yönleri ile bir bütündür ve bu bütünlük birçok insanda farklılık gösterir. Bazı insanlar daha iyi, bazı insanlar daha kötü olabilir. Modern insanlar, zıtlıklar içerisindeki olumlu taraflarını geliştirip öne çıkararak kötü taraflarından sıyrılabilirler; en azından bunun için çaba gösterirler. Çağdaş insan, çağa ayak uyduran insandır. Eğitimli, donanımlı ve saygındır. Gelişen ve değişen yeni durumlara göre kendini daha rahat değiştirebilir, yeni durumlara uyum sağlar. Daha fazla düşünür, daha fazla çözüm üretir, daha fazla sorumluluk alır ve daha duyarlı olur. Çevresinde yaşananlara tepkisini kendine göre gösterir. Bazen koşullara göre acımasız, bazen de şefkatli olabilir. Önemli olan her türlü olumsuz koşulda acımasız ve kötü özelliklerini törpülemek, mümkün olduğunca azaltmak, Vikont'un bölünmüşlüğü örneğindeki iyi insan karakterine bürünmektir. İyi, güzel yönleri geliştirerek kendini tamamlamaya çalışan modern bir insan, bölünmüşlüğü de kendi içinde sağlamaya başlamıştır.

Caner BOZTEPE

Modern insan içinde ne kadar iyi olursa olsun, her zaman kendi çıkarını da düşünen insandır.Çünkü modern insan sadece iyilik yapmayı düşünmeyecek kadar bencildir, ama ne kadar bencil olursa olsun sadece kötülükten yana değildir. Calvino'nun bize anlatmak istediği tam da bu bence. Peki sizce nedir modern insan? Her şeyi bilen, sadece iyilik yapmayı düşünen insan mıdır?Bu romanda insanın sadece iyilik yaparak ya da sadece kötülük yaparak yaşayamayacağını öğrendim. Daha doğrusu insanların bunu kabullenemeyeceğinin farkına vardım. Biz insanları iyi ve kötü olarak ayırıyoruz. Ben bu kitap sayesinde bu ayrımın yanlış olduğunu gördüm. Çünkü her insanın içinde iyilik ve kötülük vardır. Sadece bazıları iyi yönlerini, bazıları kötü yönlerini daha fazla ortaya çıkarıyor.Biz de bu yüzden insanları ikiye ayırıyoruz. Asıl ikiye ayrılan kişilerin kendisidir. İnsanları sen iyisin, sen kötüsün diye eleştirmememiz gerekir. Çünkü her insan, içinde ne kadar az olursa olsun, iyilik veya kötülük barındırır. İkiye Bölünen Vikont'un sonunda tek bir galip vardır. O da okuyucu. Çünkü bu roman okuyucuya, var olan her şeyin anlamının ve öneminin değer kazanmasının ancak ve ancak zıttının da bilinmesi ile mümkün olacağını anlatmaya çalışmaktadır. "*İkiye Bölünen Vikont*", insanları daha iyi anlayabilmek ve tanıyabilmek için okunması gereken ve anlayabilene çok şey anlatan bir kitap.

Kendiliğinden Oluşan Bir İz Düşüm :

KARİKATÜR

Burak SAVAŞ 9/B

Karikatür sanatı, toplumla ilgili bir konuyu ele alan ve bu konu üzerinden inceleyeni düşündüren resim türüdür. Çoğunlukla iğneleyici, komik ve düşündürücü olması amacıyla abartılarak resmedilir. Karikatür çizimlerinin diğer bir türü ise sosyal ve siyasi konulara yapılan eleştirilerdir. Dünyada bu amaçlarla yayınlanan yüzlerce dergi bulunmaktadır. Fransızcadan Türkçeye geçen bu kelime İtalyanca olan ''caricare''den türemiştir.

İlk karikatür çizerinin kim olduğu sorusunun cevabının tüm zamanların en iyi ressamlarından olduğu düşünülen Leonardo Da Vinci olduğunu öğrendiğimizde, karikatürün ne denli büyük bir sanat olduğunu bir kez daha hatırlarız.

İnsan kusurlarını portre harici bir şekilde resmetmek isteyen Da Vinci, ilk karikatür örneklerini vermiştir. Özellikle 18. yüzyılda karikatür sanatına Avrupa damgasını vurmuştur. Aslına bakılırsa Avrupa'daki çizerler yıllar boyu resmedilen karikatürlere kimlik kazandırıp karikatür terimini sözlüklere geçirmiştir.

" Sanatın disiplinler üstü gücü "

Karikatür kelimesi ilk kez, İngiliz bir doktor olan Sir Thomas Brown'un 18. yüzyılda yayımladığı Christan Morals adlı kitapta sıkça duyulmaya başlanmıştır.

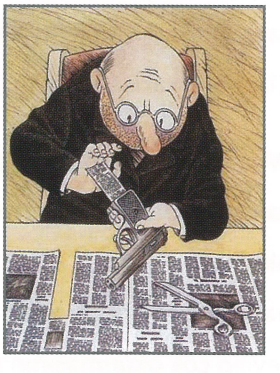
Karikatür sanatının Türkiye'ye gelişi Tanzimat Dönemi'ne kadar uzamış ve ardından çeşitli dergi ve gazetelerde eleştiri amacıyla yayımlanmıştır.

Türkiye'de karikatür akımına çok büyük katkıları olan Teodor Kasap'ın karikatür çizimlerinin yayımlanması, matbaa olmaması ve II. Abdülhamid Dönemi'ndeki yasaklar dolayısıyla gazete ve dergilerin çıkmaması nedeniyle zorlaşmıştır. Ancak II. Meşrutiyet döneminde yasakların hafiflemesi nedeniyle karikatür çizimleri gelişmiştir. Bu dönemin parlayan sanatçıları Sedat Nuri İleri, Mehmed Baha, Cemil Cem'dir.

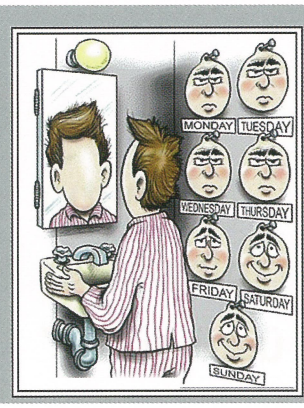
II. Dünya Savaşı'nın bitmesinin ardından Türkiye'de ''Çağdaş Karikatür Dönemi''ne girilmiştir. Ardından 1970'lerin sonunda "Yeni Karikatür Dönemi''ne girilmiş ve tüm Türkiye'de karikatür sanatıyla ilgili eserler bulmak çok kolay bir hale gelmiştir. Bu dönemin bir meyvesi olarak İstanbul'da bir ''Karikatür Müzesi'' kurulmuştur.

Aziz Nesin'le başlayan bu döneme birçok hatırı sayılır çizer eşlik etti. Günümüzde karikatür sanatı en yaygın ve en geniş sanatlardan biri haline gelmiştir. Karikatür dergileri ve karikatür kitaplarının basımı artmış, hatta gazeteler bile karikatür köşeleri yapmışlardır.

Masum çizgilerin arkasına saklanan sihirbazlar...

Bu sorunun en net ve en açıklayıcı cevabını, Amerikalı siyasi karikatür çizeri Matt Wuetker'in bir röportajında bahsettiklerinden çıkarabiliriz. Wuetker, siyasi karikatür çizerken, siyasetçileri ve siyasi olayları kimsenin cesaret edemediği kadar eleştirme şansına sahip olduğundan ve bunun dünyanın en zevkli işi olduğundan bahsetmiş.

Biraz düşündüğümüzde ve karikatüristlerin ne kadar rahat eleştirilerde bulunabildiklerini fark ettiğimizde, karikatür sanatının en can alıcı yanını bulmuş oluruz. Karikatür çizerleri, istedikleri kişileri, sistemleri, olayları, istedikleri gibi eleştirebilen, en ağır üslupları kullanabilen ve tüm bunları, masum çizgilerin arkasına saklayabilen sihirbazlardır aslında. İşte bu yüzden, karikatüristler, sansürlü kelimelerden kaçıp masum çizgilerin arkasına sığınmışlardır. Çizgilere karışan, kızan, yasaklayan yoktur.

Wuetker'in de dediği gibi karikatüristler, kalemle aptallığa saldırıyorlar. Onlarca yazıyı okumaya ''sözde'' vakti olmayanlar için bir bakışta özet geçiyorlar. Karikatürlerin çok sevilip çok okunmasının nedeni de bunlardır işte.

En temiz, en rahat, en sansürsüz sanatı incelemeyi kim istemez ki?

Karikatürlerin en önemli özelliklerinden biri de genelde günümüzü eleştirmesine rağmen, geçmişi kurmamıza hatırlatması ve geleceğe dair hayaller kurmamızı yardımcı olmasıdır.

Zaman olgusunu çok iyi yansıtan karikatürler, zaman akışını birbirine bağlamamıza yardımcı olur. Bu sayede de çizgileri etkili kılıp okurun zevk almasına ve okurun karikatür üstüne düşünüp çeşitli felsefeler çıkarmasına da yardımcı olur. Bu açıdan baktığımızda karikatüristlerin aynı zamanda iyi yazarlar olduklarını inkâr etmek delilik olur.

Karikatürü çizmeden önce uzun süre düşünülmesinin nedeni de budur. Çizer, aynı zamanda yazarlık da yaparak ana fikir üzerinde uzun süre düşündükten sonra, konuyu ve geniş kelimeleri çizgilerin içine sokmaya çalışır. İşte bu noktadan sonra iş, çizimin ve hayalin gücüne kalmıştır.

James Gillray'in 1805 yılında resmettiği "Plumb Pudding in Danger" adlı eserde Fransız Devrimi'nin ilk generali ve aynı zamanda Fransa Cumhuriyeti'nin ilk başkanı Napolyon Bonapart ve İngiltere tarihinin en genç başkanı olan William Pitt karşılıklı yemek yerken resmedilmiştir.

Çizginin alternatif gücü

James Gillray'in 1805 yılında resmettiği "Plumb Pudding in Danger" adlı eserde Fransız Devrimi'nin ilk generali ve aynı zamanda Fransa Cumhuriyeti'nin ilk başkanı Napolyon Bonapart ve İngiltere tarihinin en genç başkanı olan William Pitt karşılıklı yemek yerken resmedilmiştir. Menülerinde ise, her gün istila ettikleri dünya vardır. İngiliz tarihinin en bilinen karikatürlerinden olan bu karikatürde çizer, Avrupa Devletleri'nin "barış" teriminden ne anladıklarını görücüye çıkartırken, sansürlenemeyecek bir yorum yapıyor. Karikatürde ilgimizi en çok çekmesi şeylerden biri de Napolyon'un yemeğine Avrupa'dan başlaması. Yemeklerini yemek için kılıçlarını kullanan liderler "diktatörler", ruh hallerini yansıtıyor. Resimde en şaşırtıcı olan ise Napolyon'un sandalyesinin daha büyük olmaması...

Günlük hayatta sık sık kullandığımız "Kalem mi kılıç mı?" sorusuna felsefi bir bakış açısı ile yaklaşan çizer, bu karikatürde yazının ne kadar tehlikeli ve etkili olabileceğini düşündürmek istemiş.

THE FASCINATING WORLD OF CRYSTALS

İdil İlayda KANER 11/A

People have always been fascinated by the incredible beauty of crystals. For centuries it was thought that rock crystal was ice that had frozen so hard it would never dissolve. The word "crystal" is actually derived from the Greek word "kryos" which means "icy cold".

A crystal or crystalline solid is a solid material whose essential atoms, molecules, or ions are arranged in an ordered pattern. Because of the way its atoms are arranged, a crystal may form smooth external surfaces known as faces. Crystals can be separated into seven groups (Triclinic, Cubic, Tetragonal, Orthorhombic, Rhombohedral, Monoclinic, and Hexagonal) according to their symmetry.

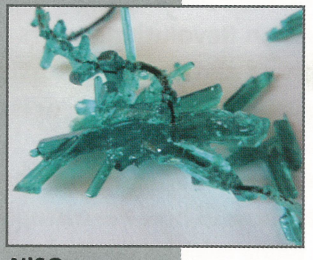

Ammonium iron sulphate

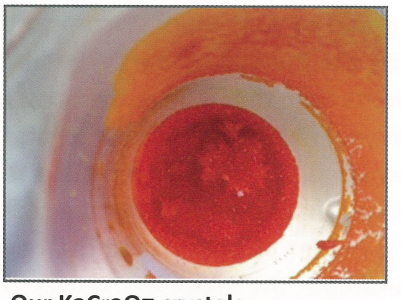
$K_2Cr_2O_7$

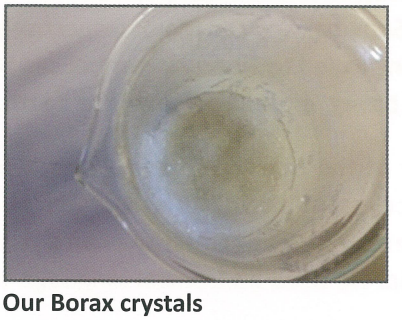
$NiSO_4$

In order to acquire a better understanding of crystals, we as the science students decided to make an experiment concerning the growth of crystals. We divided into groups of two and each group was assigned to different chemicals. We were given a tray which included two beakers, two different kinds of chemicals (, , , , , , and etc.), a glass rod, a Bunsen burner, a pipestem triangle, a wire gauze and filter paper. First of all, we filled one of the beakers with distilled water up to a decided volume. Secondly, we set up the Bunsen burner and placed the pipestem triangle on top of it. We also placed the wire gauze on top of the pipestem triangle. When the beaker was filled with distilled water, we put the beaker onto the wire gauze and started to boil it. It took the water approximately twenty minutes to boil. When bubbles started to form, we started adding teaspoons of the first chemical until the water couldn't dissolve any more of the chemical without letting some of it precipitate. We mixed it continuously until all the solute in the water was dissolved perfectly. We then turned off the Bunsen burner, waited a couple of minutes for the mixture to cool and then we put it away on a shelf for it to start crystallizing. We repeated the procedure for the next chemical. At the end of class, there were a total of ten beakers filled with different coloured mixtures. After a while, crystals started to form at the base of the beaker. When we believed that the amount of crystals formed was sufficient, we poured the saturated solution through a filter paper in order to separate the solids.

All went well with the experiment and the result was fascinating, we had containers filled with different coloured crystals. The results were so good that most of us wanted to do the experiment again and some even thought about doing the experiment at home as well.

Our $K_2Cr_2O_7$ crystals

Our Borax crystals

Zeynep KARABIYIK 10/A

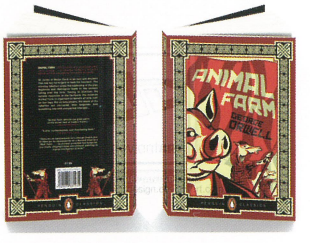
Animal FARM

In our 10th grade literature class , we started the semester with our presentations about the Russian Revolution Era and its prominent figures. All the information conveyed through our presentations was really lucrative for us because we were going to read "Animal Farm" during our first term. "Animal Farm" is really such a different and hypercritical fable, which was written by George Orwell. Lots of real ideas and real aims were brightened by the help of that book and not only for Russia also for the other countries , where communism or other method of managements were being corrupted. The allusions made by the author directly deal with the Russian Revolution events. We have to know the atmosphere and events in Russia so as to be able to analyse the book precisely.

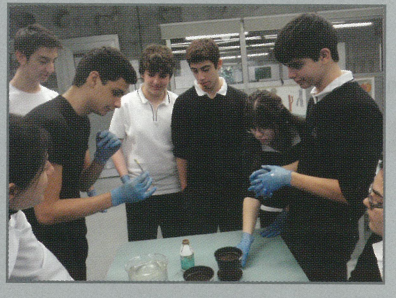
In 20th century, the Russian society was divided into 2 main groups. One of them was the majority, which were formed by poor people and the working class. The other group was the minority, which were formed by aristocracy and wealthy people. In that atmosphere, the ideas of communism were heard one by one. Lenin, the leader of the Revolution, appeared reflecting his ideas about equality and communism. The real facts of communism which were told by Karl Marx started to be corrupted by the Russian leaders. The book took the events from that time and processed them into the animals' world. There are lots of allusions, which draw parallels between the past and the animals' world. These are really helpful for a reader to understand the book easily. For example, the important figures like Stalin, Trotsky, Karl Marx were symbolised by Napoleon, Snowball and Old Major respectively. Trotsky being exiled to Siberia is symbolised by Snowball being expelled from the farm..

The writer of the book, George Orwell, was really successful too. He criticised the government, the corruptions and the dictatorship. He used an ironical language to represent the real event without telling it directly. The ironies show us how the corruption occurred without being realised by the society. And we can see the reality and the wrong decisions, which were made by the leaders.

"Animal Farm" is not a book written only concerning the events in Russia. This book will always be a light for any society if there is any corruption of any idea there. George Orwell tried to inform us about how we can be blind not to see the realities. I really do enjoy reading and analysing this book. I have learned lots of things about the Russian Revolution Era in 1917 and figures, who are connected with that time. In my opinion, "Animal Farm" should be read by everyone because this book can be a guide for us to see the truth before it is too late.

The Effect of External Hormone Administration on Cress Plant Growth

Several hormones synthesized by plants (indol acetic acid, gibberellin, zeatin) regulate the growth and development of plants. The external administration of these hormones to plants speed the growth and development processes. It is a known fact that plants grown with these methods are harmful and should be considered as not fit for consumption. If consumed continuously, hormone-enhanced foods can disrupt the body's metabolism and pave the way for numerous diseases. Because of their harmful nature, plants grown with extra hormones are prohibited in the USA and many Western European countries.

Traces of hormones can cause virilisation (the development of male physical characteristics in females), infertility, oedema, hepatitis, depression and tumours in women; and feminization (the development of female physical characteristics in males), jaundice and abnormalities in veins. Despite all of the aforementioned hazards, plant growth and development regulators are still being used in agriculture in order to harvest greater amounts of product as quickly as possible. In our biology lessons, we questioned the effect of external hormone administration on the growth of cress plants over the course of approximately two weeks.

We placed equal amounts of identical soil into four different pots. Afterwards we planted cress seeds in each of these pots. To serve as a control group, we watered the first pot with only plain water. This was a way of monitoring the actual effects of the hormones. The second pot was watered with a solution of 2L water-2mL hormone solution, the third with 2L water-4mL hormone solution and the fourth with 2L water-8mL hormone solution. The plants were observed for two weeks and watered with their respective solutions when deemed necessary.

Our hypothesis was that the hormones would cause growth amounts to increase and it was correct. The control group had the least growth while the pot with 8mL of hormones had the most. However, it was interesting to note that the 4mL-solution pot had less growth than the 2mL-solution pot, which was unexpected. We theorized that 8mL of hormone solution in 2L of water was the optimal amount for cress plants.

It was a useful experiment for us students because we got to see the actual effects of hormones on plants, rather than just read about them in books. It was a way of combining our theoretical knowledge in practice.

SIRADIŞI

IRMAK
OKULLARI

Cemil Topuzlu Caddesi No:100 Caddebostan-İstanbul
Tel : 0216 411 39 23 - 24 -25
www.irmak.k12.tr